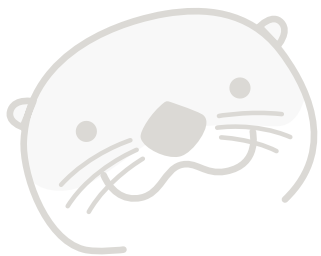

words
words without boundaries

ศพปริศนาในห้องสมุด

The Body in the Library

อกาธา คริสตี้

เขียน

ปัทมา อินทรรักษา

แปล

ก ร อ า น คื อ ร าก ร ฐ า น ที่ ส ำ ก ั ล ุ

คุณชอบพวกเรื่องนักสืบไหม ผมชอบนะ ผมอ่านหมดเลย
และผมได้ลายเซ็นจากโดโรธี เซเยอร์ส, อกาธา คริสตี้,
ดิกสัน คาร์รั่ แล้วยังเอช.ซี. เบลีย์ ด้วย
-อกาธา คริสตี้

 นวัตกรรม
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

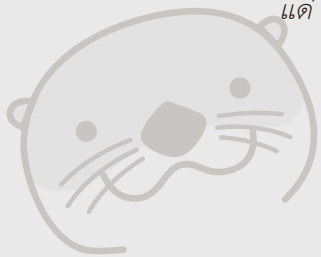
คำนำสำนักพิมพ์

ศพบริศนาในห้องสมุด คือผลงานระดับมาสเตอร์พีซของอากาธา คริสตี้ ที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นหนึ่งในนิยายอาชญากรรมที่ดีที่สุดและคลาสสิกที่สุด

เรื่องราวในเล่มนี้จะพาผู้อ่านทุกท่านไปติดตามคดีฆาตกรรมสุดพิศวง เมื่อมีการพบศพหญิงสาวปริศนาในห้องสมุดของคฤหาสน์แห่งหนึ่ง โดยที่ทุกคนต่างไม่รู้จักเธอและไม่เข้าใจว่าเธอเข้ามาตายในนี้ได้อย่างไร ทว่าข่าวลือแปลก ๆ ก็เริ่มแพร่สะพัดไปทั่วทั้งหมู่บ้าน ทำให้ภรรยาเจ้าของคฤหาสน์ต้องเรียกตัวคุณมาร์เปิลมาเป็นการด่วน เพื่อเปิดเผยข้อเท็จจริงของคดีนี้ และหาตัวคนร้ายที่แท้จริงให้ได้

ความจริงของคดีนี้จะเป็นอย่างไร คุณมาร์เปิลจะหาตัวคนร้ายเจอ ก่อนที่ทุกอย่างจะสายเกินไปหรือไม่ มาร่วมติดตามไปพร้อม ๆ กันได้เลย

11 words

แต่แนน เพื่อนของฉัน

กดสองอ่าน

บทที่ 1

คุณนายบันทรี กำลังฝัน ตันสวีตพีของเธอเพิ่งคว้ารางวัลที่หนึ่งในงานแสดงดอกไม้ วิจารณ์¹ ที่แต่งกายด้วยชุดดำยาวกับเสื้อคลุมสีขาวแขนยาว กำลังแจกรางวัลในโบสถ์ ส่วนภรรยาของเขาเดินลอยชายผ่านไปในช่วงควายน้ำ แต่โชคดีที่นี้เป็นความฝัน ดังนั้นข้อเท็จจริงนี้จึงไม่ได้ทำให้เหล่าสมาชิกโบสถ์ไม่พอใจในแบบที่คงจะเกิดขึ้นในชีวิตจริงอย่างแน่นอน...

คุณนายบันทรีกำลังสนุกกับความฝันของเธอเป็นอย่างมาก ปกติแล้วเธอมักจะเพลิดเพลีนกับความฝันในตอนเช้าตรู่ที่ยุดติลงเพราะการมาถึงของน้ำชายามเช้ายิ่งหนัก ที่ไหนสักแห่งในจิตใต้สำนึกของเธอรับรู้ได้ถึงเสียงต่างๆ ในบ้านเรือนยามเช้า ทั้งเสียงกราวของห้วงผ้ามาตรงบันไดขณะที่สาวใช้ รูดเปิด เสียงที่โกยผงกับแปรงของสาวใช้คนที่สองตรงทางเดินด้านนอก และเสียงที่บ๊อบๆ ของกลอนประตูหน้าต่างซึ่งถูกเลื่อนเปิดดังแววมมา

อีกวันหนึ่งกำลังเริ่มต้นขึ้น ในระหว่างนั้นเธอจะต้องดึงเอาความสุขจากงานแสดงดอกไม้ออกมาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ - เพราะลักษณะเหมือนฝันของมันกำลังเริ่มปรากฏให้เห็นแล้ว...

ข้างล่างนั้นมีเสียงเปิดบานเกล็ดไม้บานใหญ่ในห้องนั่งเล่น เธอได้ยิน

¹นักบวชประจำตามโบสถ์ของแต่ละเขตศาสนา

แต่ไม่รับรู้ เสียงต่าง ๆ ในบ้านเรือนจะดังต่อไปอีกครึ่งชั่วโมงเลยทีเดียว ระมัดระวัง แผลเบา และไม่รบกวนเพราะเป็นที่คุ้นเคยนัก มันจะลงเอยด้วยเสียงฝีเท้าที่ฉับไวเป็นจังหวะจะโคนดังมาตามทางเดิน เสียงสวบสาบของชุดกระโปรงผ้าพิมพ์ลาย เสียงเครื่องถ้วยชากกระทบกันเบา ๆ ขณะที่ถาดถูกวางบนโต๊ะด้านนอก จากนั้นเป็นเสียงเคาะประตูเบา ๆ แล้วแมริก็เข้ามา รูดเปิดม่าน

คุณนายบันทรีหน้าหวั่นไหวขณะหลับ บางสิ่งบางอย่างที่น่ากังวลกำลังเข้ามา ผ่านสภาวะเคลิ้มฝันเข้ามา บางสิ่งบางอย่างที่ผิดเวลา ฝีเท้าที่ดังมาตามทางเดิน ฝีเท้าที่รีบร้อนเกินไปและมาเร็วเกินไป หูเธอคอยฟังเสียงเครื่องกระเบื้องกระทบกันโดยไม่รู้ตัว แต่ไม่มีเสียงนั้นเลย

มีเสียงเคาะดังขึ้นที่ประตู คุณนายบันทรีเอ่ยปากโดยอัตโนมัติจากส่วนลึกของความฝันว่า “เข้ามาได้” ประตูเปิด – ที่นี้แหละจะมีเสียงกระทบกัน ดังกรึกของหวงผ้าม่านขณะที่ผ้าม่านถูกรูดเปิด

แต่ไม่มีเสียงกรึกของหวงผ้าม่าน เสียงของแมริดังมาจากแสงสีเขียวสลัวราง – เป็นเสียงที่กระหืดกระหอบ เสียงขวัญ “โอ้ คุณนาย โอ้ คุณนายคะ มีศพอยู่ในห้องสมุด”

แล้วเธอก็ผลุนผลันออกจากห้องไปอีก พร้อมสะอึกสะอื้นออกมาอย่าง คุ่มสติไม่อยู่

คุณนายบันทรีลุกขึ้นนั่งบนเตียง

ความฝันของเธอคงพลิกผันไปในแบบที่แปลกประหลาดมาก หรือไม่ – หรือไม่แมริก็พรวดพราดเข้ามาในห้องจริง ๆ และพูด (เรื่องที่เหลือเชื่อมาก! น่าอัศจรรย์สุด ๆ!) ว่ามีศพอยู่ในห้องสมุด

“เป็นไปได้” คุณนายบันทรีพูดกับตัวเอง “ต้องฝันไปแน่ ๆ”

แต่ในขณะที่พูดแบบนั้น เธอก็รู้สึกมั่นใจมากขึ้นเรื่อยๆ ว่าเธอไม่ได้ฝันไป แมริคนั้น แมริผู้มีความสามารถในการควบคุมตัวเองเป็นเลิศของเธอ ได้กล่าวถ้อยคำที่น่าอัศจรรย์เหล่านั้นออกมาจริง ๆ

คุณนายบันทรีครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง ก่อนจะใช้ศอกสะกิดสามีที่กำลังหลับ

ของเธออีก ๆ

“อาร์เทอร์ อาร์เทอร์ ตีนลิ”

ผู้พันบันทรีทำเสียงฮึดฮัดในลำคอ พึมพำ และพลิกตัวตะแคง

“ตื่นได้แล้ว อาร์เทอร์ คุณได้ยินที่เธอพูดไหม”

“เป็นไปได้อยู่” ผู้พันบันทรีพูดเสียงอู้อี้ “ผมเห็นด้วยกับคุณอย่างยิ่ง
เลยละ ดอลลี่” และหลับต่อทันที

คุณนายบันทรีเขย่าตัวเขา

“คุณต้องฟังค่ะ แมรีเข้ามาในห้องและบอกว่ามีศพอยู่ในห้องสมุด”

“หา มีอะไรนะ”

“มี ศพอยู่ใน ห้องสมุด”

“ใครบอก”

“แมรี”

ผู้พันบันทรีรวบรวมสติที่กระเจิดกระเจิงและเริ่มจัดการกับสถานการณ์
ตรงหน้า เขาพูดว่า

“ไว้สักระยะ แม่แก่ คุณฝันไปนะสิ”

“เปล่าล่ะ ฉันไม่ได้ฝัน ตอนแรกฉันก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน แต่ฉัน
ไม่ได้ฝัน เธอเข้ามาในห้องและพูดแบบนั้นจริง ๆ”

“แมรีเข้ามาในห้องและบอกว่ามีศพอยู่ในห้องสมุดเหี้ยนะ”

“ใช่”

“แต่มันเป็นไปได้” ผู้พันบันทรีว่า

“นั่นสิ - ฉันก็ว่างั้นแหละ” คุณนายบันทรีกล่าวอย่างกลางแกลงใจ

เธอฮึดขึ้นมาใหม่และพูดต่อ

“แล้วทำไมแมรีถึงบอกว่ามีล่ะ”

“เธอไม่ได้พูดแบบนั้นแน่”

“พูดค่ะ”

“คุณคิดไปเองนะสิ”

“ฉันไม่ได้คิดไปเอง”

ถึงตอนนั้นผู้พันบันทรีตาสว่างเต็มที่แล้วและพร้อมจะจัดการกับ

สถานการณ์ไปตามข้อเท็จจริง เขาพูดอย่างอ่อนโยนว่า

“คุณฝันไปนะ ดอลลี ก็เท่านั้นเอง เรื่องนักสืบที่คุณกำลังอ่านอยู่ – เรื่องนำของก้านไม้ขีดหัก จำได้ไหม – ลอร์ดเอเดจบาสดันพบศพสาวสวย ผมบลอนดับนพรหมหน้าเตาผิงในห้องสมุดนะ ในหนังสือมีการพบศพในห้องสมุดอยู่เรื่อยแหละ ผมไม่เคยพบเคยเห็นในชีวิตจริงเลย”

“บางทีคุณจะได้พบได้เห็นคราวนี้แหละ” คุณนายบันทริกกล่าว “ยังไง คุณก็ต้องลุกขึ้นมาดูหน่อยนะคะ อาร์เทอร์”

“จริง ๆ นะ ดอลลี มัน ต้อง เป็น ความ ฝัน แน่ ๆ ความ ฝัน มัก จะ ดู แจ่ม ชัด อย่าง น่า พิศวง เมื่อ คุณ ตื่น ขึ้น มา ใน ที่ แรก คุณ จะ แน่ใจ เชียว ละ ว่า มัน เป็น ความ จริง”

“ตอนนั้นฉันกำลังฝันไปคนละเรื่องเลยล่ะ – เรื่องงานแสดงดอกไม้กับภรรยาของท่านวิคเคอร์ในชุดว่ายน้ำ – อะไรทำนองนั้นนะ”

คุณนายบันทริกรู้สึกกระฉับกระเฉงขึ้นมาในทันใด เธอกระโดดลงจากเตียงแล้วรูดผ้า màn เบ็ด แสงแดดของวันในฤดูใบไม้ร่วงอันสดใสสาดส่องไปทั่วห้อง

“ฉัน ไม่ได้ ฝัน ไป” คุณนายบันทริกพูดอย่างหนักแน่น “ลุกขึ้นเดี๋ยวนี้เลย อาร์เทอร์ แล้วลงไปตรวจสอบเรื่องนี้ซะ”

“คุณอยากให้ผมลงไปข้างล่างแล้วถามว่ามีศพอยู่ในห้องสมุดหรือเปล่า เเน่ นะ ผม จะ ดู เป็น ไร ings ไป เลย นะ ลี”

“คุณไม่ต้องถามอะไรทั้งนั้น” คุณนายบันทริกพูด “ถ้า มี ศพ อยู่ จริง ๆ ละ ก็ – และ แน่ นอน ว่า เป็น ไป ได้ ด้วย เช่น กัน ที่ แมรี่ จะ เสีย สติ จิน คิด ไป ว่า ตัว เอง เห็น สิ่ง ที่ ไม่มี อยู่ ตรง นั้น – ใคร บาง คน จะ บอก คุณ โดย ไม่ รอ ซ้ำ เอง คุณ ไม่ ต้อง เอ่ย ปาก พูด อะไร ลัก ค้า”

ผู้พันบันทริกบ่นพึมพำพาลางสวมเสื้อคลุมตัวยาวแล้วออกจากห้อง เขาเดินไปตามทางเดินและลงบันได ตรงเชิงบันไดมีคนรับใช้ยืนเกาะกลุ่มกัน เป็นกลุ่มเล็ก ๆ บางคนกำลังสะอึกสะอื้น พ่อบ้านก้าวมาข้างหน้าอย่างวางมัด

“ผมดีใจที่ท่านมาครับ ผมได้กำชับไว้แล้วว่าอย่าทำสิ่งใดจนกว่าท่านจะมา จะให้ผมโทร.หาตำรวจเลยหรือเปล่าครับ”

“โทรไปเรื่องอะไร”

พ่อบ้านหันกลับไปเหลือบมองหญิงสาวร่างสูงที่กำลังร้องไห้อยู่กับไหล่ของแม่ครัวอย่างคุมสติอารมณ์ไม่อยู่ด้วยสายตาดำทมิ

“ผมเข้าใจว่าแม่รีได้แจ้งให้ท่านทราบแล้วนะครับ เธอบอกว่าได้ทำเช่นนั้นแล้ว”

แม่รีพูดเสียงหอบ

“ดิฉันตกใจเสียจนไม่รู้ว่าจะตัวเองพูดอะไรออกไป เรื่องทั้งหมดตกาโถมใส่ดิฉันอีกแล้ว และแข่งขาของดิฉันก็อ่อนยวบ ท้องไส้ปั่นป่วน เจอแบบนี้เข้าไป - ฮือ ๆ ๆ!”

เธอชอบกับร่างของคุณนายเอ็กเคิลส์ผู้เอ่ยว่า “โถ ๆ ที่รัก” ด้วยความขบใจประมาณหนึ่งอีกครั้ง

“แม่รีย่อมตกใจอยู่แล้วครับท่าน เพราะเธอเป็นคนค้นพบเรื่องนี้ น่าสยดสยองนี้” พ่อบ้านอธิบาย “เธอเข้าไปในห้องสมุดตามปกติเพื่อรดน้ำ และ - และเกือบสะดุดเข้ากับร่างนั้น”

“นี่ตั้งใจจะบอกว่า” ผู้พันบันทรึทาม “ว่ามีศพอยู่ในห้องสมุดของฉันทหรือ - ห้องสมุด ของฉันทนี่นะ”

พ่อบ้านกระแอม

“บางที่ท่านอาจจะอยากเห็นด้วยตัวเองนะครับ”

“ฮัลโลล ฮัลโลล ฮัลโลล นี่สถานีตำรวจครับ ใช่ ใครพูดสายอยู่ครับ”

นายตำรวจพอล์กกำลังกวดกระดุมเสื้อตัวนอกด้วยมือข้างหนึ่ง ส่วนอีกข้างถือหูโทรศัพท์

“ครับ ๆ คฤหาสน์กอสซิงตัน ว่าในะครับ อ้าว อรุณสวัสดิ์ครับท่าน” น้ำเสียงของนายตำรวจพอล์กเปลี่ยนไปจากเดิมเล็กน้อย มันเคร่งขรึมเป็นทางการน้อยลง เมื่อจดจำผู้อุปถัมภ์ผู้โอบอ้อมอารีของกองกีฬาตำรวจ และหัวหน้าตุลาการแขวงได้

“ครับ ผมช่วยอะไรท่านได้บ้างครับ - ขอโทษครับ ผมฟังไม่ค่อยถนัด - ท่านว่า ศพ ใช่ไหม - หรือครับ - ครับ ถ้าท่านจะกรุณา - ถูกแล้วครับ - หญิงสาว

ที่ท่านไม่รู้จักหรือครับ - ใต้ครับ ปล่อยเรื่องทั้งหมดให้ผมจัดการได้เลย”

นายตำรวจพอล์กวางหูโทรศัพท์และผิวปากยาว ก่อนจะเริ่มหมุนหมายเลขผู้บังคับบัญชาของตน

คุณนายพอล์กมองมาจากห้องครัวที่มีกลิ่นหอมน่ากินของเบคอนทอด
โซยมา

“มีอะไรหรือคะ”

“เรื่องพิลึกพิลั่นที่สุดที่คุณเคยได้ยินมาเลยละ” สามีของเธอตอบ
“พบศพหญิงสาวคนหนึ่งที่เกิดุหาสน์ ในห้องสมุดของผู้พันนะ”

“ถูกฆาตกรรมหรือ”

“ถูกรัดคอ ท่านว่างั้นนะ”

“เธอเป็นใคร”

“ผู้พันบอกว่าไม่เคยเห็นหน้าเธอมาก่อน”

“แล้วเธอไปทำอะไรในห้องสมุดของเขาละ”

นายตำรวจพอล์กส่งสายตาเป็นการดึงให้เธอเงยบ แล้วกรอกเสียงใส่
โทรศัพท์อย่างเป็นการเป็นการ

“สารวัตรสแล็กไซ้ใหม่ครับ นี่นายตำรวจพอล์กนะครับ เพิ่งมีรายงาน
เข้ามาว่ามีการพบศพหญิงสาวคนหนึ่งเมื่อเช้านี้ตอนเจ็ดโมงสิบห้า -”

โทรศัพท์ของคุณมาร์เปิลดังขึ้นตอนที่เธอกำลังแต่งตัว เสียงนั้นทำให้เธอ
งงเงงเล็กน้อย นี่ไม่ใช่เวลาปกติที่โทรศัพท์ของเธอจะดัง ชีวิตสาวโสดแสน
เรียบร้อยของเธอมีการจัดระเบียบเป็นอย่างดี จนสายเรียกเข้าที่ไม่นึกไม่ฝัน
ทำให้เธอคาดเดาอะไรบางอย่างได้ชัดเจน

“ตายจริง” คุณมาร์เปิลพูดพลางมองสำรวจเจ้าอุปกรณ์ที่กำลังดัง
ด้วยความฉงนสนเท่ห์ “สงสัยจังว่าใครโทรมา”

เก้าโมงถึงเก้าโมงครึ่งเป็นเวลาที่คุณในหมู่บ้านยอมรับได้สำหรับการ
โทรหาเพื่อนบ้านฉันมิตร แผนการต่างๆ สำหรับวันนั้น คำเชื่อเชิญ และ
เรื่องอื่นๆ จะได้รับการบอกกล่าวในช่วงเวลานี้เสมอ เป็นที่รู้กันว่าคนขายเนื้อ
จะโทรแจ้งก่อนเก้าโมงถ้าเกิดเหตุวิกฤติบางอย่างในธุรกิจค้าเนื้อ ในระหว่างวัน

อาจมีสายเรียกเข้าประปรายดังเป็นช่วงๆ แต่การโทร.หาใครหลังสามทุ่มครึ่ง ตอนกลางคืนถือเป็นเรื่องไม่สุภาพ จริงอยู่ที่หลานชายของคุณมาร์เบิล - ซึ่งเป็นนักเขียน ดั่งนั้นจึงไม่ค่อยอยู่กับร่องกับรอย - มักจะโทร.มาในเวลา ที่ผิดวิสัยอย่างที่สุด โดยครั้งหนึ่งเขาโทร.มาตอนดึกถึงขนาดที่อีกสิบนาที จะเที่ยงคืน แต่ไม่ว่าเรย์มอนด์ เวสต์ จะทำตัวผิดแพกแหวกขนบอย่างไร การตื่นเช้าไม่ใช่หนึ่งในนั้นแน่ ทั้งตัวเขาและคนรู้จักทุกคนของคุณมาร์เบิล ไม่น่าจะโทร.มาก่อนแปดโมงเช้า จริงๆ แล้วก็คืออีกสิบห้านาทีจะแปดโมง เข้าเกินไปสำหรับโทร.เลขด้วยซ้ำ เนื่องจากที่ทำการไปรษณีย์ยังไม่เปิด จนกว่าจะแปดโมง

“คงจะ” คุณมาร์เบิลสรุป “โทร.ผิดแน่ๆ”

เมื่อลงความเห็นเช่นนี้แล้ว เธอจึงเดินไปหาเจ้าอุปกรณ์ที่กำลังเร่งเร้า และระงับเสียงที่ดังอีกทีด้วยการยกหูโทรศัพท์ขึ้นมา “คะ” เธอพูด

“นั่นเธอหรือ เจน”

คุณมาร์เบิลรู้สึกประหลาดใจมาก

“ใช่จ๊ะ นี่เจน เธอตื่นแต่เช้าเลยนะดอลลี่”

เสียงของคุณนายบันทรัดังกระหืดกระหอบและตื่นเต็นเป็นกังวล มาตามสาย

“เกิดเรื่องสุดสยองขึ้นมาแล้ว”

“อู๋ตาย”

“เราเพิ่งจะพบศพในห้องสมุด”

ครู่หนึ่งนั้นคุณมาร์เบิลคิดว่าเพื่อนของเธอเสียชีวิตไปแล้ว

“เธอพบ *อะไร*นะ”

“ฉันรู้ ใครจะไปเชื่อใช่ไหมละ คือฉันคิดว่ามันเกิดขึ้นในหนังสือเท่านั้น เมื่อเช้าฉันได้เกี่ยวกับอาร์เทอร์อยู่ตั้งนานกว่าเขาจะยอมลงไปดู”

คุณมาร์เบิลพยายามรวบรวมสติ ก่อนจะถามอย่างตื่นเต็นจนลืมหายใจว่า “แต่ว่าศพของใครกันล่ะ”

“สาวผมบลอนด์คนหนึ่ง”

“สาวอะไรนะ”

“สาวผมบลอนด์ สาวสวยผมบลอนด์คนหนึ่ง - เหมือนในหนังสืออีกแล้ว พวกเราไม่เคยเห็นหล่อนมาก่อน หล่อนนอนนิ่งอยู่ตรงนั้นในห้องสมุดตายสนิท เพราะอย่างนั้นเธอถึงต้องมาเดี๋ยวนี้ไงล่ะ”

“เธออยากให้ ฉันไปหาหรือ”

“ใช่ ฉันจะส่งรถไปรับเธอ”

คุณมาร์เบิลกล่าวอย่างไม่แน่ใจว่า

“ได้สิ ที่รัก ถ้าเธอคิดว่าฉันจะปลอบใจเธอได้บ้างละก็ -”

“อ้อ ฉันไม่ได้ต้องการการปลอบใจหรอก แต่เธอเชี่ยวชาญเรื่องศพเป็นที่สุดนี่”

“โธ๊ะ ไม่เลยจริงๆ ความสำเร็จเล็กๆ น้อยๆ ของฉันเป็นเรื่องทางทฤษฎีเสียส่วนใหญ่”

“แต่เธอชำนาญเรื่องเหตุฆาตกรรมมากเลยนะ หล่อนถูกฆ่าตายคือว่า ถูกรัดคอตายนะ และฉันก็รู้สึกว่ามีเหตุฆาตกรรมเกิดขึ้นในบ้านของเราจริงๆ เราก็น่าจะสนุกกับมันไปด้วยเลย ถ้าเธอรู้ว่าฉันหมายถึงอะไรนะ เพราะอย่างนั้นฉันถึงอยากให้เธอมาช่วยฉันหาคำตอบว่าใครเป็นคนลงมือและคลายปมปริศนา อะไรทำนองนั้นนะ มันออกจะ น่าตื่นเต้นจริงๆ ใช่ไหมล่ะ”

“แน่นอนจ๊ะ ที่รัก ถ้าฉันจะ ช่วยอะไรเธอได้บ้างละก็”

“วิเศษ! อาร์เทอร์อาร์มอนด์ไม่ค่อยดีนัก ดูเหมือนเขาจะคิดว่าฉันไม่ควรสนุกกับเรื่องนี้ ซึ่งฉันรู้อยู่แล้วว่ามันน่าเศร้ามากและอะไรต่อมิอะไร แต่ฉันไม่รู้จักแม่สาวคนนั้นเสียหน่อย - และเมื่อเธอได้เห็นหล่อน เธอจะเข้าใจเองว่าฉันหมายถึงอะไรเวลาบอกว่าหล่อนดูไม่ สมจริงเอาเสียเลย”

คุณมาร์เบิลหอบหายใจเล็กน้อยขณะลงจากรถของครอบครัววันทรี ซึ่งคนขับรถเปิดประตูให้เธอ

ผู้พันวันทรีเดินออกมาตรงชั้นบันไดและดูประหลาดใจเล็กน้อย

“คุณมาร์เบิล? - เอ่อ - ยินดีมากที่ได้พบคุณครับ”

“การบรรยายของคุณโทร.หาฉันค่ะ” คุณมาร์เบิลอธิบาย

“เยี่ยมครับ เยี่ยมไปเลย เธอควรจะมีใครสักคนอยู่เป็นเพื่อน

ไม่อย่างนั้นเธอสติแตกแน่ ตอนนี้เธอกำลังทำเป็นใจดีสู้เสืออยู่ แต่คุณก็รู้ว่ามันเป็นยังไง—”

ถึงตอนนี้คุณนายบันทริกก็ปรากฏตัวขึ้นและอุทานว่า

“กลับเข้าไปในห้องรับประทานอาหารแล้วก็กินมื้อเช้าของคุณเถอะคะ อาร์เทอร์ เดียวเบคอนก็เย็นชืดหมดหรอก”

“ผมนี่กว่าสารวัตรมาถึงแล้ว” ผู้พันบันทริกอธิบาย

“เดี๋ยวเขาก็มาแล้วละ” คุณนายบันทริกบอก “เพราะอย่างนั้นคุณถึงต้องกินมื้อเช้าก่อน คุณต้องการมันนะคะ”

“คุณก็เหมือนกัน มากินอะไรกันดีกว่า ดอลลี—”

“อีกเดี๋ยวฉันจะไปคะ” คุณนายบันทริกบอก “เชิญเลย อาร์เทอร์”

ผู้พันบันทริกถูกไล่กลับเข้าไปในห้องรับประทานอาหารเหมือนแม่ไก่ที่ตื้อดิ่งตัวหนึ่ง

“ที่นั่นแหละ!” คุณนายบันทริกพูดด้วยน้ำเสียงมีชัย “มาเถอะ”

เธอเดินนำไปตามระเบียบทางเดินยาวอย่างรวดเร็วสู่ทิศตะวันออกของตัวบ้าน หน้าที่ประตูห้องสมุดมีนายตำรวจพอลก็ยืนเฝ้าอยู่ เขาตักคุณนายบันทริกเอาไว้ด้วยท่าทางวางอำนาจ

“ผมเกรงว่าไม่มีผู้ใดได้รับอนุญาตให้เข้าไปนะครับ คุณนาย นี่เป็นคำสั่งของสารวัตรครับ”

“ไร้สาระนะ พอล” คุณนายบันทริกพูด “เธอก็รู้จักคุณมาร์เบิลดีนี่”

นายตำรวจพอลก็ยอมรับว่ารู้จักคุณมาร์เบิล

“คุณมาร์เบิลควรจะได้เห็นศพนั้นอย่างยิ่ง” คุณนายบันทริกกล่าว “อย่าไปไหนเลย พอล ถึงยังไงมันก็เป็นห้องสมุด *ของฉัน* ไม่ใช่หรือ”

นายตำรวจพอลก็ยอมแพ้ เขายอมจำนนต่อพวกผู้ดีมาทั้งชีวิต และพอมาลองคิดๆ ดู สารวัตรไม่จำเป็นต้องรู้เรื่องนี้เสียหน่อย

“ห้ามแตะต้องหรือหยิบจับสิ่งใดทั้งนั้นนะครับ ไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตาม” เขาเตือนสุภาพสตรีทั้งสอง

“แน่นอน” คุณนายบันทริกพูดอย่างหงุดหงิด “เรารู้เรื่องนั้นอยู่แล้ว จะเข้ามาดูด้วยก็ได้แหละถ้าเธอต้องการ”

นายตำรวจพอล์กควยโอกาสจากคำอนุญาตนี้ ถึงอย่างไรเขาก็ตั้งใจจะเข้าไปอยู่แล้ว

คุณนายบันทรีดันร่างเพื่อนของเธอเดินตัดห้องสมุดอย่างมีชัยไปที่เตาผิงรุ่นเก่าขนาดใหญ่ แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นเกินจริงว่า “นั่นไงล่ะ!”

คุณมาร์เบิลเข้าใจในตอนนั้นเองว่าเพื่อนของเธอหมายถึงอะไร เมื่ออีกฝ่ายบอกว่าหญิงสาวที่ตายไปแล้วไม่สมจริง ห้องสมุดนี้เป็นห้องที่มีลักษณะเหมือนกับเจ้าของมาก มันใหญ่โต เก๋ปอน และไม่เป็นระเบียบ มีเก้าอี้หวมตัวใหญ่ๆ ที่หย่อนยวบ กล้องยาสูบกับหนังสือและเอกสารเกี่ยวกับทรัพย์สินที่ดินวางเรียงรายอยู่บนโต๊ะตัวใหญ่ มีภาพถ่ายครอบครัวแบบที่คุ้นเคยกันดีอยู่หนึ่งหรือสองภาพบนผนัง รวมถึงภาพเขียนสีน้ำสไตลวิคตอเรียที่ไม่ได้เรื่องจำนวนหนึ่งกับฉากการล่าสัตว์ที่ดูค่อนข้างตลกบางฉาก มีแจกันใบใหญ่ใส่ดอกไม้เซซีลีม่วงอยู่ตรงมุมห้อง ทั้งห้องมีดิสก์และพอนคลายเป็นกันเอง มันบ่งบอกถึงการใช้สอยที่คุ้นเคยอย่างต่อเนื่องยาวนาน ทั้งยังเชื่อมโยงกับประเพณีเก่าแก่ด้วย

ที่แผ่หลายอยู่บนพรมหนังหมีผืนเก่าหน้าเตาผิงคือบางสิ่งบางอย่างที่ใหม่ดิบเถื่อน และตื่นเต้นเร้าอารมณ์

ร่างที่ดูฉูดฉาดบาดตาของหญิงสาวคนหนึ่ง หล่อนคือหญิงสาวที่มีผมสีอ่อนผิดธรรมชาติมันดัดเป็นลอนอย่างประณีตบรรจงเคลือบเหนียว รูปร่างผอมเพรียวของหล่อนสวมชุดราตรีเปลือยหลังทำจากผ้าซาตินสีขาวยักเลื่อมไบรอนล่างเครื่องประติณโคมอย่างหนัก แป้งทาหน้าดูโดดเด่นผิดธรรมชาติบนผิวววมเป่งเขียวช้ำ ขนตาปิดมาศคาราทาบเป็นแพอยู่เหนือแก้มที่บิดเบี้ยวริมฝีปากสีแดงเข้มดูคล้ายรอยกรีดลึก เล็บมือเคลือบด้วยสีแดงสดเช่นเดียวกับเล็บเท้าที่อยู่ในร่องเท้าสานสีเงินราคาถูก มันเป็นร่างที่ดูราคาถูก ไร้รสนิยมฉูดฉาด - ไม่เข้ากันอย่างที่สุดกับบรรยากาศเก่าๆ ที่ชวนให้รู้สึกพอนคลายอย่างแท้จริงในห้องสมุดของผู้พันบันทรี

คุณนายบันทรีพูดเสียงแผ่วเบา

“เธอเข้าใจหรือยังว่าฉันหมายถึงอะไร มันไม่จริงเอาเสียเลย!”

หญิงสูงวัยข้างกายเธอผงกศีรษะ แล้วมองลงไปยังร่างที่คดงออยู่อย่าง

เนิ่นนานและใช้ความคิด

ในที่สุดเธอก็พูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า

“หล่อนยังสาวมาก”

“นั่นสิ – ใช่ – ฉันคิดว่างั้นนะ” คุณนายบันทรีดูเกือบจะประหลาดใจ – เหมือนคนที่เพิ่งค้นพบอะไรบางอย่าง

คุณมาร์เบิลก้มลง เธอไม่ได้แตะต้องหญิงสาว แต่มองดูนิ้วมือที่กำลังก้ำก้านหน้าชุดกระโปรงของหญิงสาวไว้อย่างแน่น ราวกับว่าหล่อนได้ตะกุกตะกั่นขณะตื่นนอนอย่างบ้าคลั่งเป็นครั้งสุดท้ายเพื่อต่อลมหายใจ

มีเสียงล้อรถดับกับก้อนกรวดด้านนอก นายตำรวจพอลก็พูดขึ้นด้วยน้ำเสียงร้อหนร่นว่า

“คงจะเป็นสารวัตร...”

ตามความเชื่อที่ฝังลึกของเขาว่าพวกผู้ดีมีสกุลยอมไม่ทำให้ผิดหวัง คุณนายบันทรีขยับไปที่ประตูทันที โดยมีคุณมาร์เบิลตามไป คุณนายบันทรีเอ่ยว่า

“เท่านี้แหละจ๊ะ พอล”

นายตำรวจพอลก็รู้สึกโล่งอกเป็นอย่างมาก

ผู้พันบันทรีตีหมาแพ่ตามหลังขนมปังปิ้งทาแยมผิวส้มคำสุดท้าย ก่อนจะรีบเดินไปยังห้องโถงและรู้สึกโล่งใจเมื่อได้เห็นพันเอกเมลเซตต์ หัวหน้าที่ำรวจประจำเทศมณฑลลงจากรถโดยมีสารวัตรสล็กคอยให้ความช่วยเหลือ เมลเซตต์เป็นเพื่อนคนหนึ่งของผู้พัน ส่วนสล็กนั้นเขาไม่ค่อยชอบมาแต่ไหนแต่ไร – สล็กเป็นชายผู้กระฉับกระเฉงขัดแย้งกับชื่อของตัวเอง² และเป็นเจ้าของท่าทางกระวีกระวาดที่พร้อมจะเพิกเฉยต่อความรู้สึกของใครก็ตามที่เขาไม่เห็นว่ามีค่า

“อรุณสวัสดิ์ บันทรี” หัวหน้าที่ำรวจพูด “ผมคิดว่าควรจะมาด้วยตัวเอง นี่เป็นเรื่องที่ผิดปกตಿಯ่างยิ่ง”

²Slack แปลว่า หย่อนยาน หรือเฉื่อยชา

“มัน - มัน -” ผู้พันบันทรีพยายามสื่อออกมาเป็นคำพูด “มัน เหลือเชื่อมาก - น่าอัศจรรย์สุด ๆ!”

“ไม่รู้เลยหรือว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร”

“ไม่ลึกลับ ไม่เคยเห็นมาก่อนในชีวิต”

“พ่อบ้านรู้อะไรบ้างหรือเปล่าครับ” สารวัตรสแล็กถาม

“ลอว์ริเมอร์ก็ตกใจพอ ๆ กันนั่นแหละ”

“อ้อ” สารวัตรสแล็กพูด “ผมแค่สงสัยนะ”

ผู้พันบันทรีบอกว่า

“มีอาหารมื้อเช้าอยู่ในห้องรับประทานอาหารนะ เมลเซตต์ ถ้าคุณอยากจะกินอะไรสักหน่อย”

“ไม่ละ ไม่เป็นไร - ลุยงานต่อดีกว่า เฮย์ต็อกน่าจะมาถึงเร็ว ๆ นี้แหละ - อ้าว มาแล้วนั่นไง”

รถอีกคันแล่นเข้ามาจอด แล้วนายแพทย์เฮย์ต็อกร่างใหญ่ไหล่กว้าง ผู้เป็นคัลยแพทย์ตำรวจด้วยก็ก้าวลงจากรถ ส่วนรถตำรวจคันที่สองมีตำรวจนอกเครื่องแบบสองนายพรวดพราดออกมา คนหนึ่งมีกล้องถ่ายรูป

“พร้อมแล้ว - ไซ้ไหม” หัวหน้าตำรวจกล่าว “เอาละ ไปกันเลยในห้องสมุดนะ สแล็กเล่าให้ผมฟังแล้ว”

ผู้พันบันทรีตรง

“มันเหลือเชื่อมาก! ไซ้ไหม ตอนที่ภรรยาของผมยื่นกรานเมื่อเช้าว่าสาวใช้เข้ามาในห้องแล้วบอกว่ามีศพอยู่ในห้องสมุดนะ ผมไม่ยอมเชื่อเธอเลย”

“รูสิ เข้าใจดีเลยละ หวังว่าภรรยาของคุณจะไม่ประสาทเสียจนเกินไปกับเรื่องทั้งหมดนี้นะ”

“เธอวิเศษมาก - วิเศษจริง ๆ เธอตามตัวคุณมาร์เบิลเพื่อนเก่ามาอยู่ที่นี้ด้วย - จากหมู่บ้านนะ”

“คุณมาร์เบิลหรือ” หัวหน้าตำรวจชะงักไป “คุณนายตามตัวเธอมาทำไมกัน”

“อ้อ ผู้หญิงก็คงอยากอยู่กับผู้หญิงด้วยกัน - คุณไม่คิดอย่างนั้นหรือ”

ผู้พันเมลเซตต์พูดกั๊กหัวเราะเบา ๆ

“ตามที่ผมคิดนะ ภรรยาของคุณตั้งใจจะลองสืบหาข้อเท็จจริงแบบมือสมัครเล่นนิด ๆ หน่อย ๆ นะสิ คุณมาร์เปิลเป็นนักสืบท้องถิ่นที่น่าทึ่งเลยละ เคยไขคดีเราจนกระจ่างอยู่ครั้งหนึ่ง ไซ้ไหม สแล็ก”

สารวัตรสแล็กตอบว่า “นั่นไม่เหมือนกันครับ”

“ไม่เหมือนกับอะไร”

“นั่นเป็นคดีท้องถิ่นนะครับ หญิงสูงวัยคนนั้นรู้ความเป็นไปทุกอย่างในหมู่บ้าน เรื่องนี้จริงทีเดียว แต่เธอจะได้เจอกับเรื่องที่เกิดความสามารถของเธอในกรณีนี้”

เมลเซตต์พูดหน้าตาว่า “นายเองก็ยังไม่รู้อะไรมากนักเกี่ยวกับเรื่องนี้นะ สแล็ก”

“อ๊ะ ท่านรอก่อนเถอะ ใช้เวลาไม่นานผมก็จะรู้เบื้องลึกเบื้องหลังของคดีนี้แล้ว”

ในห้องรับประทานอาหาร คุณนายบันทริกกับคุณมาร์เปิลกำลังรับประทานอาหารมื้อเช้าเมื่อถึงคราวของพวกเขาบ้าง

หลังจากบริการแขกแล้ว คุณนายบันทริกก็พูดอย่างเร่งเร้าว่า

“ว่าไงล่ะ เจน”

คุณมาร์เปิลเงยหน้ามองเธอด้วยความงุนงงเล็กน้อย

คุณนายบันทริกพูดอย่างมีความหวัง

“มันไม่ได้ทำให้เธอ นึกถึงอะไรเลยหรือ”

เพราะคุณมาร์เปิลมีชื่อเสียงขึ้นมาจากความสามารถในการเชื่อมโยงเหตุการณ์เล็ก ๆ น้อย ๆ ในหมู่บ้านเข้ากับปัญหาที่ร้ายแรงกว่า และให้ความกระจ่างแก่อย่างหลังได้

“ก็ไม่นะ” คุณมาร์เปิลพูดอย่างใช้ความคิด “ฉันพูดแบบนั้นไม่ได้ - ไม่ใช่ในตอนนั้น ฉันนึกถึงลูกคนสุดท้องของคุณนายเซตตีขึ้นมานิดหน่อย - อีตินะ - แต่ฉันคิดว่านั่นเป็นเพียงเพราะว่าเด็กสาวที่น่าสงสารคนนี้กัดเล็บและพื้นหน้าของหล่อนยื่นออกมาเล็กน้อย ไม่มีอะไรมากไปกว่านั้น และแน่นอนว่า” คุณมาร์เปิลกล่าวต่อ เปรียบเทียบความคล้ายคลึงกันเพิ่มเติม

“อิตีก็ชื่นชอบสิ่งที่ฉันเรียกว่าเครื่องแต่งกายราคาถูกเหมือนกัน”

“เธอหมายถึงชุดกระโปรงของหล่อนหรือ” คุณนายบันทรีถาม

“ใช่ ชุดผ้าซาตินที่กระจอกไรร์สนิยมมาก - คุณภาพไม่ได้เรื่อง”

คุณนายบันทรีเอ่ยว่า

“ฉันรู้ มาจากร้านเล็ก ๆ ห่วยแตกที่ของทุกอย่างราคาหนึ่งกินี” เธอกล่าวต่ออย่างมีความหวังว่า

“ขอเนีก่อน เกิดอะไรขึ้นกับอิตีของคุณนายเซตตีนะ”

“เธอเพิ่งเข้าไปทำงานแห่งที่สอง - และทำได้ดีมากนะ ฉันว่า”

คุณนายบันทรีผิดหวังเล็กน้อย คนในหมู่บ้านที่นำมาเปรียบเทียบดูไม่ค่อยมีความหวังสักเท่าไร

“ที่ฉันไม่เข้าใจก็คือ” คุณนายบันทรีพูด “หล่อนมาทำอะไรอยู่ในห้องอ่านหนังสือของอาร์เทอร์ พอลบอกฉันว่าหน้าต่างถูกมัด หล่อนอาจจะมาที่นี่พร้อมกับหิวขโมยคนหนึ่ง แล้วพวกเขาก็ทะเลาะกัน - แต่นั่นดูไร้สาระมาก ไร้เหตุผล”

“หล่อนไม่ได้แต่งตัวมาเพื่อลักขโมยแน่นอน” คุณมาร์เบิลพูดอย่างตริกตรอง

“ใช่ หล่อนแต่งตัวมาสำหรับการเดินรำ - หรือปาร์ตี้อะไรสักอย่าง แต่ไม่มีอะไรพรรณานั่นที่นี้ - หรือที่ไหนแถวนี้เลยนะ”

“นะ-า-น-ลี” คุณมาร์เบิลพูดอย่างไม่แน่ใจ

คุณนายบันทรีฉวยโอกาสทันที

“เธอคิดอะไรอยู่สินะ เจน”

“ฉันแค่กำลังนึกสงสัย -”

“ว่ายังไง”

“เบซิล เบล็ก”

คุณนายบันทรีร้องออกมาโดยไม่ทันคิด “อื้อย ไม่นะ!” แล้วพูดเสริมราวกับอธิบายว่า “ฉันรู้จักแม่ของเขา”

สตรีทั้งสองมองหน้ากัน

คุณมาร์เบิลถอนใจและส่ายหน้า

“ฉันเข้าใจทีเดียวว่าเธอรู้สึกยังไงเกี่ยวกับเรื่องนี้”

“เซลินา เบล็ก เป็นผู้หญิงที่นิสัยดีที่สุดเท่าที่จะจินตนาการได้ แปลงไม้ล้มลุกของเธอช่างน่าพิศวงจริง ๆ - มันทำให้ฉันอิจฉาตาร้อนเลยละ แกรมเธอยังใจกว้างสุด ๆ กับพวกกิ้งข่า”

คุณมาร์เบิลไม่สนใจพวกคำกล่าวอ้างถึงความกรุณาของคุณนายเบล็ก และบอกว่า

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ฐึ่ใหม่ มี การพูดกันหนาหูเลยนะ”

“อ้อ ฉันรู้จ๊ะ - ฉันรู้ และแน่นอนว่าอาร์เทอร์โกรธหน้าดำหน้าแดงเลยเวลาได้ยินใครเอ่ยถึงเบซิล เบล็ก เขาเคยหยาบคายกับอาร์เทอร์ มาก ๆ และตั้งแต่นั้นมา อาร์เทอร์ก็ไม่ยอมฟังใครพูดถึงเขาในทางที่ดีเลย เขามีวิธีพูดจาดูหมิ่นดูแคลนนี้เง่าแบบที่พวกเด็กหนุ่มสมัยนี้พูดกันนะ - เยาะหยันผู้คนที่ยื่นหัตถ์ปกป้องโรงเรียนหรือจักรวรรดิหรืออะไรทำนองนั้น แล้วก็เผลอเสื่อผ้าที่เขาใส่ นั่นอีก!

“ผู้คนที่พูดกัน” คุณนายบันทริกกล่าวต่อ “ว่ามันไม่สำคัญหรอกว่าคุณจะสวมใส่ชุดอะไรในชนบท แต่ฉันไม่เคยเชื่อเรื่องไร้สาระนี้เลย มีแค่ในชนบทเท่านั้นแหละที่ทุกคนจะสังเกตเห็นว่าใครสวมอะไรบ้าง” เธอเว้นจังหวะแล้วพูดเสริมด้วยท่าทางเศร้า ๆ ว่า “เขาเคยเป็นเด็กทารกที่น่าเอ็นดูในอ่างอาบน้ำ”

“มีภาพที่น่ารักน่าซึ้งของฆาตกรซีเวียตตอนเป็นเด็กทารกอยู่ภาพหนึ่งในหนังสือพิมพ์เมื่อวันอาทิตย์ที่แล้ว” คุณมาร์เบิลพูด

“อ้อ แต่เจน เธอคงไม่คิดว่า เขา -”

“เปล่าจ๊ะ เปล่า ที่รัก ฉันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นเลย นั่นคงจะเป็นการด่วนสรุปอย่างแน่นอน ฉันแค่กำลังพยายามหาทางอธิบายนะว่าทำไมหญิงสาวผู้นี้ถึงมาอยู่ที่นี่ได้ เซนต์แมรีมีดีเป็นสถานที่ที่ไม่น่าจะเป็นไปได้อย่างยิ่ง และฉันก็คิดว่าคำอธิบายเดียวที่เป็นไปได้คือเบซิล เบล็ก เขา จัดปาร์ตี้อยู่เรื่อย ผู้คนเดินทางมาจากลอนดอนและจากสตูดิโอต่าง ๆ - เธอจำเดือนกรกฎาคมที่ผ่านมาได้ไหมล่ะ ทั้งตะโกนโหวกเหวกและร้องเพลง - เสียง ระคายหูที่สุด - ทุกคนเมาแฉะเชียว ฉันเกรงว่านั่น - แกรมสภาพและเทะกับกระจกแตกในเช้าวันรุ่งขึ้นก็สุดประมาณเลย - คุณนายเบอร์รีเฒ่าเล่าให้ฉัน

ฟังอย่างนั้น - แล้วยังมีหญิงสาวคนหนึ่งหลับอยู่ในอ่างอาบน้ำในสภาพเกือบ ล่อนจ้อนด้วย!”

คุณนายบันทรีพูดอย่างกรุ่นว่า

“ฉันว่าพวกเขาคงเป็นผู้คนในวงการภาพยนตร์นะ”

“เป็นไปได้สูง แล้วก็ - ฉันเดาว่าเธอคงเคยได้ยินมาแล้วแหละ - ช่วงเสาร์อาทิตย์ในหลายๆ สัปดาห์ที่ผ่านมา เขาได้พาหญิงสาวคนหนึ่งมาด้วย - สาวผมสีบลอนด์อ่อน”

คุณนายบันทรีอุทานว่า

“เธอคงไม่คิดว่าเป็นคน นี้หรือไม่ใช่ไหม”

“คือ - ฉันแค่นี้ก็สงสัยนะ แน่ละว่าฉันไม่เคยเห็นหล่อนี้ใกล้ๆ - แค่อันลงรถเท่านั้น - และครั้งหนึ่งในสวนของกระท่อมตอนที่หล่อนกำลัง อาบแดดโดยสวมแค่กางเกงขาสั้นกับเสื้อยกทรง ฉันไม่เคยเห็น หน้าหล่อน จริงๆ และพอสาวๆ พวกนี้แต่งหน้า ทำผม ทำเล็บกันแล้ว พวกหล่อน ก็ดูคล้ายคลึงกันมากทั้งนั้นแหละ”

“นั่นสิ แต่มัน อาจจะใช้ก็ได้ น่าคิดอยู่นะ เจน”

บทที่ 2

ผู้พันเมลเซตต์ กับผู้พันบันทรีกำลังถกแนวคิดอย่างหนึ่งกันอยู่ในขณะนั้น

หลังจากตรวจดูศพและเห็นลูกน้องพร้อมจะเริ่มปฏิบัติงานตามขั้นตอนประจำแล้ว หัวหน้าตำรวจจึงได้ย้ายไปยังห้องทำงานที่อีกปีกหนึ่งของตัวบ้านพร้อมกับเจ้าของบ้าน

ผู้พันเมลเซตต์เป็นชายท่าทางโมโหง่ายผู้มีนิสัยชอบดิงหนวดสั้น ๆ สีแดงของตัวเอง เขาทำเช่นนั้นในตอนนี้ ขณะเหลือบมองชายอีกคนทางหางตาอย่างรวดเร็วด้วยความสงสัย ในที่สุดเขาก็โพล่งออกมาว่า

“ฟังนะ บันทรี ขอระบายความอัดอั้นหน่อยเถอะ คุณไม่เคยเห็นหน้าค่าตาแม่สาวคนนั้นมาก่อนจริงๆ ใช่มั้ย?”

อีกฝ่ายตอบโต้ทันควันอย่างฉุนเฉียว แต่หัวหน้าตำรวจขัดจังหวะเขา

“เออๆ เพื่อนยาก แต่ลองมองในแง่ดีแล้วกัน คงอิหลักอิเหลื่อสำหรับคุณน่าดู ผู้ชายที่แต่งงานแล้ว - รักใคร่ภรรยาของคุณและอะไรทำนองนั้น แต่รู้กันระหว่างเรานะ - ถ้าคุณเคยพัวพันกับแม่สาวคนนั้นในทางใดทางหนึ่ง ก็พูดออกมา ตอนนี้อย่าเสียใจว่า เป็นเรื่องธรรมดาามากที่คุณอยากปิดบังความจริงนี้ไว้ - ผมเองก็คงรู้สึกแบบเดียวกัน แต่มันไม่เหมาะไม่ควร นี่เป็นคดีฆาตกรรมนะ ข้อเท็จจริงจะปรากฏออกมาแน่ ให้ตายเถอะ ผมไม่ได้

พูดเป็นนัยๆ ว่า คุณบีบคอแม่สาวคนนั้นหรือ - คุณไม่น่าทำอะไรแบบนี้ - ผมรู้เรื่องนี้ดี แต่อย่างไรเสียหล่อนก็มาที่นี่ - มายังบ้านหลังนี้ พูดอย่างนี้แล้วกัน หล่อนจัดเข้ามาและกำลังรอพบคุณอยู่ แล้วผู้ชายที่ไหนก็ไม่รู้เดินตามมาฆ่าหล่อน เรื่องนี้เป็นไปได้แน่ เข้าใจหรือยังล่ะว่าผมหมายถึงอะไร”

“ให้ตายสิ เมลเซตต์ บอกแล้วไงว่าไม่เคยเห็นแม่สาวคนนี้มาก่อนในชีวิต! ผมไม่ใช่ผู้ชายแบบนี้เสียหน่อย”

“งั้นก็ไม่ใช่ไร ไม่ควรตำหนิคุณหรือ บุรุษผู้เจนโลก ยิ่งไงก็ตามแต่ ถ้าคุณวางใจ - คำถามก็คือ หล่อนมาทำอะไรที่นี่ หล่อนไม่ใช่คนแถวนี้ - ข้อนี้แหละแน่ใจได้ทีเดียว”

“เรื่องทั้งหมดมันเป็นฝันร้ายนะสิ” เจ้าของบ้านพูดอย่างฉุนจัด

“เพื่อนยาก ประเด็นก็คือหล่อนมาทำอะไรอยู่ในห้องสมุดของคุณ”

“จะไปรู้ได้ไง ผมไม่ได้เชิญหล่อนมาที่นี่เสียหน่อย”

“ใช่ๆ แต่ถึงยังไงหล่อนก็มาที่นี่แล้ว ดูเหมือนว่าหล่อนต้องการพบคุณนะ คุณไม่เคยได้จดหมายแปลกๆ หรืออะไรพรรคั้นใช้ไหม”

“ใช่ ไม่เคยเลย”

ผู้พี่แมลเซตต์ถามอย่างระมัดระวัง

“เมื่อคืนนี้ตัวคุณเองทำอะไรอยู่”

“ผมไปงานประชุมของสมาคมอนุรักษ์นิยม ตอนสามทุ่มที่มัทธเบนเนม”

“แล้วคุณกลับถึงบ้านตอนไหน”

“ผมออกจากมัทธเบนเนมตอนสี่ทุ่มเศษ - มีปัญหาเล็กน้อยระหว่างทาง ทำให้ต้องเปลี่ยนล้อ กลับมาถึงบ้านตอนห้าทุ่มสี่สิบห้า”

“คุณไม่ได้เข้าไปในห้องสมุดหรือ”

“เปล่า”

“เย่จิง”

“ผมเหนื่อยนะ ตรงขึ้นไปนอนเลย”

“มีใครคอยคุณอยู่หรือเปล่า”

“ไม่มี ผมเอากุญแจไขประตูหน้าไปด้วยเสมอ ลอว์ริเมอร์เข้านอนตอนห้าทุ่ม เว้นเสียแต่จะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่นจากผม”

“ใครเป็นคนปิดห้องสมุด”

“ลอร์ริเมอร์ ปกติแล้วก็ประมาณทุ่มครึ่งในช่วงเวลานี้ของปี”

“เขาจะเข้าไปในนั้นตอนช่วงค่ำ ๆ อีกหรือเปล่า”

“ไม่เข้าถ้าผมอยู่ข้างนอก เขาจะวางถาดพร้อมวิสกี้กับแก้วไว้ในห้องโถง”

“เข้าใจละ แล้วภรรยาของคุณล่ะ”

“ไม่รู้สิ เธออยู่บนเตียงตอนผมกลับถึงบ้านและหลับสนิทเลย เธออาจนั่งอยู่ในห้องสมุดเมื่อเย็นวานนี้หรือไม่ก็ในห้องนั่งเล่น ผมลืมนามเธอไป”

“เอาละ เราจะรู้รายละเอียดทั้งหมดในไม่ช้าแน่แหละ แน่แน่นอนว่าเป็นไปได้ที่พวกคนรับใช้สักคนอาจมีส่วนเกี่ยวข้อง จริงไหม”

ผู้พันบันทรี่สันคีระชะ

“ผมไม่เชื่อหรอก พวกเขาล้วนเป็นกลุ่มคนที่น่านับถือมาก เราใช้สอยพวกเขามาหลายปีแล้ว”

เมลเซตต์เห็นด้วย

“นั่นสิ ดูไม่น่าเป็นไปได้ที่พวกเขาจะเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ เหมือนว่าหญิงสาวคนนั้นมาจากในเมืองมากกว่า - อาจมาพร้อมชายหนุ่มสักคน แต่เหตุผลที่พวกเขาต้องการจะดเข้ามาในบ้านหลังนี้ -”

บันทรี่ชัดขึ้น

“ลอนดอน นั้นเข้าเค้กว่า ที่นี้เราไม่มีเรื่องราวไม่ชอบมาพากลหรอก - อย่างน้อย -”

“อะไรหรือ”

“พับฟาสิ!” ผู้พันบันทรี่โพล่งขึ้นมา “เบซิล เบล็ก!”

“เขาเป็นใคร”

“ชายหนุ่มที่เกี่ยวข้องกับวงการภาพยนตร์นะ หนุ่มโหดผู้ชั่วร้าย ภรรยาผมออกโรงปกป้องเขาเพราะเธอเคยเรียนที่โรงเรียนเดียวกับแม่ของเขา ใ้เด็กหนุ่มอวดดีนิสัยต่ำทรามไร้ประโยชน์! อยากเตะบั้นท้ายของเขาเสียจริง! เขาเข้ากระท่อมหลังนั้นบนถนนแลนแฮม - ก็พวก - สิ่งปลูกสร้างสมัยใหม่ที่ดูทุเรศทุรัง เขาจัดปาร์ตี้ที่นั่นกับกลุ่มคนที่ร้องโหวกเหวกเสียงดัง แล้วก็ชวน

พวกสาว ๆ มาเที่ยวช่วงสุดสัปดาห์ด้วย”

“สาว ๆ หรือ”

“ใช่ มีอยู่คนหนึ่งเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว - เป็นพวกสาวผมสีบลอนด์อ่อนนะ -”

ผู้พันอ้าปากค้าง

“สาวผมสีบลอนด์อ่อนสินะ” เมลเซตต์กล่าวอย่างตริกตรอง

“ใช่ เมลเซตต์ นี่คุณคงไม่คิด -”

หัวหน้าตำรวจพูดอย่างรวดเร็วว่า

“ก็เป็นไปได้ นี่อาจเป็นสาเหตุว่าทำไมหญิงสาวประเภทนี้ถึงมาอยู่ในเซนต์แมรีมิด ผมว่าผมจะไปคุยกับเจ้าหนุ่มคนนี้นักหน่อย - เบิร์ต - เบล็ก - คุณบอกว่าเขาชื่ออะไรนะ”

“เบล็ก เบซิล เบล็ก”

“คุณรู้ไหมว่าเขาจะอยู่บ้านหรือเปล่า”

“ขอเน็กก่อน วันนี้วันอะไรนะ - วันเสาร์ใช่ไหม ปกติเขาจะมาที่ในช่วงเช้าวันเสาร์”

เมลเซตต์พูดเสียงขรั่ม

“มาดูกันว่าเราจะเจอตัวเขาไหม”

กระท่อมของเบซิล เบล็ก ประกอบด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกสมัยใหม่ล้วน ๆ ห่อหุ้มด้วยเปลือกนอกอับลักษณะที่เป็นโครงไม้และใช้รูปแบบทิวดอร์เทียม เจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์กับวิลเลียม บิ๊กเกอร์ ผู้ก่อสร้างกระท่อมหลังนี้รู้จักกันในชื่อ “เซตสเวิร์ท” เบซิลกับเพื่อนๆ ของเขารู้จักกันในฐานะ “ซีงานพีเรียด” ส่วนผู้คนในหมู่บ้านเซนต์แมรีมิดโดยรวมรู้จักกันในชื่อ “บ้านใหม่ของคุณบิ๊กเกอร์”

มันอยู่ห่างจากตัวหมู่บ้านประมาณเศษหนึ่งส่วนสี่ไมล์เศษ โดยตั้งอยู่บนที่ดินอสังหาสินใหม่ที่คุณบิ๊กเกอร์ผู้มีความคิดริเริ่มกล้าได้กล้าเสียซื้อไว้ ถัดจากเดอะบลูบอร์ไปพอดี ด้านหน้าติดกับถนนชนบทสายหนึ่งซึ่งยังคงความเป็นธรรมชาติเอาไว้โดยเฉพาะ ส่วนคฤหาสน์กอสซิงตันอยู่เลยไปอีก

ประมาณหนึ่งไมล์บนถนนสายเดียวกัน

ผู้คนในเซนต์แมรีมีดีต่างกระตือรือร้นขึ้นมาเมื่อมีข่าวแพร่สะพัดว่า “บ้านใหม่ของคุณบ๊วกเกอร์” ถูกดารารากาพยนตร์คนหนึ่งซื้อไป ผู้คนในหมู่บ้านพากันจับตาดูการปรากฏตัวครั้งแรกของสิ่งมีชีวิตในตำนานอย่างกระหายใคร่รู้ และอาจกล่าวได้ว่าในแง่ของรูปลักษณ์นั้น เบซิล เบล็ก เป็นไปตามความคาดหวังทุกประการ แต่ข้อมูลที่แท้จริงก็รั่วไหลออกมาทีละเล็กทีละน้อย เบซิล เบล็ก ไม่ใช่ดารารากาพยนตร์ - เขาไม่ใช่นักแสดงด้วยซ้ำ แต่เป็นเพียงพนักงานชั้นผู้น้อยเอามาก ๆ ซึ่งครอบครองตำแหน่งประมาณอันดับที่สิบห้าในรายชื่อผู้รับผิดชอบงานตกแต่งฉากที่เล็มวิลล์สตูดิโอส์ อันเป็นสำนักงานใหญ่ของบริษัทนิวเอราฟิล์มส์ พวกสาวโสดในหมู่บ้านหมดความสนใจทันที และชนชั้นผู้มีอำนาจที่เป็นพวกสาวเพื่อช่างดีก็ไม่เห็นดีเห็นงามกับวิถีชีวิตของเบซิล เบล็ก มีเพียงเจ้าของเดอะบลูบอร์เท่านั้นที่ยังคงกระตือรือร้นเรื่องเบซิลกับเหล่าเพื่อนฝูงของเบซิลต่อไป รายได้ของเดอะบลูบอร์เพิ่มขึ้นตั้งแต่ชายหนุ่มมาที่นี่

รถตำรวจจอดอยู่ด้านนอกประตูใหญ่แบบชนบทที่ดูผิดรูปผิดร่างตามภาพในจินตนาการของคุณบ๊วกเกอร์ และผู้พันเมลเซตต์ซึ่งเหลือบมองโครงไม้ที่มากเกินพอดีของเซตส์เวิร์ทด้วยความรังเกียจ ก็เดินอาด ๆ ไปที่ประตูหน้าแล้วจุ่มไขมันอย่างฉับไวด้วยที่เคาะประตู

มันเปิดออกเร็วกว่าที่เขาคาดคิดมาก ชายหนุ่มผมดำเหยียดตรงค่อนข้างยาวในชุดกางเกงขายาวผ้าลูกฟูกสีส้มกับเสื้อเชิ้ตสีน้ำเงินเข้มตะคอกถามว่า “ต้องการอะไร”

“คุณคือคุณเบซิล เบล็ก ใช่ไหม”

“ก็ใช่ล่ะสิ”

“ขอพูดคุยกับคุณสักสองสามคำจะได้ไหม คุณเบล็ก”

“คุณเป็นใคร”

“ผมคือผู้พันเอกเมลเซตต์ หัวหน้าตำรวจประจำเทศมณฑล”

คุณเบล็กพูดด้วยท่าทางอวดดี

“พูดจริงหรือนี่ น่าขันจริงๆ!”

แล้วผู้พันเมลเซดต์ที่เดินตามอีกฝ่ายเข้าไปข้างในก็เข้าใจปฏิกิริยาของผู้พันบันทรีได้ทันที ปลายรองเท้าบู๊ตของเขาเองก็รู้สึกคันยุกยิกเช่นกัน

อย่างไรก็ตาม เขาข่มใจและพยายามเอ่ยปากพูดอย่างมีไมตรี

“คุณเป็นคนตื่นเช้านะ คุณเบล็ก”

“เปล่าเลย ผมยังไม่ได้เข้านอนต่างหาก”

“จริงหรือ”

“แต่ผมไม่คิดว่าคุณมาที่นี่เพื่อสอบถามเรื่องเวลาเข้านอนของผมหรอกนะ - หรือถ้าเป็นแบบนั้นจริง มันก็ออกจะเป็นการใช้เวลาและเงินของเทศมณฑลไปอย่างสูญเปล่า คุณอยากพูดกับผมเรื่องอะไร”

ผู้พันเมลเซดต์กระแอม

“คุณเบล็ก ผมเข้าใจว่าสุดสัปดาห์ที่แล้วคุณมีแขกคนหนึ่งมาเยี่ยม - เป็น - เอ่อ - หญิงสาวผมบลอนด์”

เบซิล เบล็ก จ้องมองแล้วแหงนหน้าหัวเราะดั่งลั่น

“พวกยายแก่ตัวร้ายจากหมู่บ้านมาเล่าให้คุณฟังใช่ไหม เรื่องศีลธรรมจรรยาของผมสินะ ให้ตายเถอะ ศีลธรรมจรรยาไม่ใช่เรื่องของตำรวจซะหน่อย คุณก็รู้นี่”

“อย่างที่คุณว่าแหละ” เมลเซดต์พูดหน้าตาย “ศีลธรรมจรรยาของคุณไม่ใช่กองการอะไรของ ผมมาหาคุณเพราะมีการพบร่างของหญิงสาวผมบลอนด์คนหนึ่งที่มีรูปลักษณะค่อนข้าง - เอ่อ - แปลกตา ในสภาพ - ถูกฆาตกรรม”

“หา!” เบล็กจ้องหน้าเขา “ที่ไหน”

“ในห้องสมุดที่คฤหาสน์กอสซิงตัน”

“ที่กอสซิงตันหรือ ที่บ้านของตาเฒ่าบันทรีเนียนะ แหม น่าขันชะมัดเลยนะนั่น ตาแก่บันทรี! ตาเฒ่าลามก!”

ผู้พันเมลเซดต์หน้าแดงกำขึ้นมา เขาพูดเสียงเข้มแทรกผ่านความสนุกสนานที่กลับคืนมาใหม่ของชายหนุ่มตรงหน้า “กรุณาระวังคำพูดของคุณหน่อย ผมมาเพื่อถามว่าคุณจะให้ความกระจ่างเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้หรือไม่”

“คุณแวะมาเยือนเพื่อถามว่าผมทำสาวผมบลอนด์คนหนึ่งหายไป

หรือเปล่าสินะ อย่างนั้นใช่ไหม ทำไมถึง-อ้าว อ้าว อ้าว อะไรกันนี่”

รถคันหนึ่งแล่นเข้ามาจอดข้างนอกพร้อมเสียงเบรกดังเอี๊ยด หญิงสาวคนหนึ่งถลาออกจากรถในชุดเสื้อกางเกงนอนสีขาวยาวดำเพียบพะยาบ เธอมีริมฝีปากสีแดงสด ขนต่ายอมดำ และมีผมสีบลอนด์อ่อน เธอเดินอาดๆ มาที่ประตู เปิดออกโดยแรง และพูดโพล่งออกมาด้วยความโกรธว่า

“ทั้งฉันได้ยังไง คนใจร้าย”

เบซิล เบลิค ลูกขี้ขี้แล้ว

“ว่าแล้วเชียว! ทำไมผมถึงไม่ควรทิ้งคุณล่ะ ผมบอกให้คุณรีบออกจากที่นั่นแต่คุณก็ไม่ยอม”

“แล้วทำไมฉันต้องทำตามที่คุณสั่งด้วย ฉันกำลังสนุกอยู่นะ”

“ใช่ - กับโรเซนเบิร์ก ไอ้ชายโหดโโสโครกคนนั้น คุณก็รู้ว่า เขาเป็นคนยังไง”

“คุณก็แค่อัจฉริยะสิ”

“อย่าหลงตัวเองไปหน่อยเลย ผมแค่ไม่อยากเห็นสาวค้ออ่อนที่ผมชอบปล่อยให้ไอ้หนุ่มยุโรปตอนกลางนารังเกียจตะโถมโถมไล่เธอไปทั่วต่างหาก”

“นั่นมันเรื่องโกหกหน้าด้านๆ คุณเองก็ตีหมักไฉย้อย - และกำลังอื้ออึงกับนางผู้หญิงสเปนผมดำคนนั้น”

“ถ้าผมพาคุณไปงานปาร์ตี้ ผมก็หวังว่าคุณจะทำตัวดีๆ ได้”

“และฉันก็ไม่ยอมให้ใครมาขังการเด็ดขาด จนนะ คุณบอกที่เราจะไปงานปาร์ตี้แล้วค่อยมาที่นี่ ซึ่งฉันไม่ยอมออกจากงานปาร์ตี้ก่อนพร้อมนะ”

“ใช่ - และนั่นก็คือเหตุผลที่ผมทิ้งคุณมาต่อๆ ผมพร้อมจะมาที่นี่และผมก็มา ผมไม่แกร่วรอผู้หญิงโง่ๆ คนหนึ่งหรอกนะ”

“คุณนี่ช่างเป็นคนสุภาพที่น่ารักเสียจริง!”

“ดูเหมือนคุณจะมาตามผมมาเห็นๆ”

“ฉันอยากบอกคุณว่าฉันคิดยังไงกับคุณนะสิ!”

“ถ้าคุณคิดว่าคุณบงการผมได้ละก็ แม่สาวน้อย คุณคิดผิดแล้วละ!”

“และถ้าคุณคิดว่าคุณสั่งฉันได้ละก็ คุณคิดใหม่ได้เลย!”

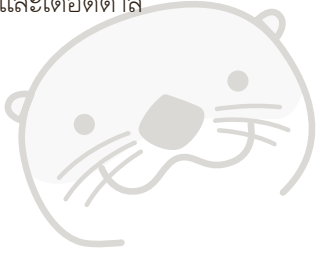
พวกเขาถลึงตาใส่กัน

ในตอนนี้อเอง ผู้พันเมลเซตต์หน่วยโอกาสและกระแอมเสียงดั่ง
เบซิล เบล็ก หมุนตัวขวับมาทางเขา

“อ้าว ผมลืมนไปเลยว่าคุณอยู่ตรงนี้ ได้เวลาที่คุณต้องไปแล้วลึนะ
ผมขอแนะนำพวกคุณให้รู้จักกัน - นีดินาห์ ลี - ส่วนนี้ผู้พันบลิมพ์¹ จากหน่วย
ตำรวจประจำเทศมณฑล ผู้พันครับ ในเมื่อคุณเห็นแล้วว่าสาวผมบลอนด์
ของผมยังมีลมหายใจอยู่และไม่บวบสลายสักนิด คุณคงจะไปปฏิบัติงานดี ๆ
ที่เกี่ยวข้องกับแม่สาวคนงามของตาเฒ่าบ้านหรือต่อได้แล้วกระมัง อรุณสวัสดิ์
ครับ!”

ผู้พันเมลเซตต์พูดว่า

“ผมขอแนะนำให้คุณระวังปากระวังคำไว้หน่อยนะ พ่อหนุ่ม ไม่งั้น
คุณจะทำให้ตัวเองเดือดร้อนเอาได้” และเดินลงสันออกไป ไบหน้าแดงกำ
และเด็ดดตาล

กดลอก

¹หมายถึงชายสูงวัยท่าทางเย่อหยิ่งหรือขี้โมโหและมีแนวคิดล้าสมัย มาจากชื่อตัวละคร
ในการ์ตูนอังกฤษที่ปรากฏโฉมครั้งแรกในหนังสือพิมพ์ปี 1934

บทที่ 3

ในห้องทำงานของเขาที่มัชเชนแนม ผู้พันเมลเซตต์ได้รับรายงานของ ผู้ใต้บังคับบัญชาและทำการตรวจสอบอย่างละเอียด

“...เรื่องทั้งหมดจึงดูชัดเจนมากครับ” สารวัตรสเล็กกำลังสรุป “คุณนายบันทรีนั่งอยู่ในห้องสมุดหลังอาหารค่ำและเข้านอนก่อนสี่ทุ่มเล็กน้อย เธอปิดไฟเมื่อออกจากห้องและดูเหมือนว่าไม่มีใครเข้าไปในห้องหลังจากนั้น พวกคนรับใช้เข้านอนตอนสี่ทุ่มครึ่ง และหลังจากวางเครื่องดื่มไว้ในห้องโถงแล้ว ลอร์ริเมอร์ก็เข้านอนตอนสี่ทุ่มสี่สิบห้า ไม่มีใครได้ยินเสียงอะไรที่ผิดปกติ ยกเว้นสาวใช้คนที่สามและหล่อนก็ได้ยินมากเกินไป! เสียงครวญครางและเสียงร้องตะโกนน่าขนพองสยองเกล้ากับเสียงฝีเท้าที่ซัวร้ายและอะไรอีกก็ไม่รู้ สาวใช้คนที่สองที่อยู่ร่วมห้องกับหล่อนบอกว่า แม่สาวอีกคนนอนหลับตลอดคืนโดยไม่ส่งเสียงอะไรสักแอะ พวกที่แต่งเรื่องขึ้นมาต่างหากที่สร้างปัญหาทั้งหมดให้เรา”

“แล้วหน้าต่าที่ถูกต้องล่ะ?”

“ซิมมอนส์บอกว่าเป็นฝีมือของพวกมือสมัครเล่น ใช้ลิวธรรมาตา - รูปแบบทั่วไป - คงไม่ทำให้เกิดเสียงดังมากนัก น่าจะเป็นลิวในบ้าน แต่ไม่มีใครหาเจอ ถึงยังงั้นนั่นก็เป็นเรื่องปกติมากเมื่อมีเครื่องมือเข้ามา เกี่ยวข้อง”

“คิดว่ามีใครรับใช้คนไหนรู้อะไรบ้างหรือเปล่า”

สารวัตรสแล็กตอบอย่างไม่ค่อยเต็มใจนัก

“ไม่นะครับ ผมไม่คิดว่าพวกเขาจะรู้ พวกเขาดูตกใจและเสียขวัญมาก
กันทุกคน ผมสงสัยลอว์ริเมอร์ - เขาเป็นคนที่เก็บงำความคิด ถ้าท่านรู้ว่า
ผมหมายถึงอะไร - แต่ผมไม่คิดว่าจะมีสาระอันใด”

เมลเซตต์พยักหน้า เขาไม่ได้ให้ความสำคัญกับการสงวนท่าทีของ
ลอว์ริเมอร์ สารวัตรสแล็กผู้กระตือรือร้นมักจะทำให้ผู้คนที่เขาสอบถามคำ
ไม่กล้าเปิดเผยอะไรอยู่แล้ว

ประตูเปิดและนายแพทย์เฮย์ดีตอกก็เดินเข้ามา

“ผมแวะมาให้รายละเอียดคร่าว ๆ แก่คุณนะ”

“ได้ ๆ ดีใจที่เจอคุณนะ เป็นยังไงบ้างล่ะ”

“ก็ไม่มีอะไรมาก เหมือนอย่างที่您คิดนั่นแหละ เสียชีวิตจากการ
ถูกรัดคอด้วยผ้าซาตินคาดเอวจากชุดกระโปรงของหล่อนเอง ซึ่งนำมาคล้อง
รอบคอแล้วไขว้ทางด้านหลัง ทำได้ง่ายและไม่ซับซ้อนเลย คงไม่ต้องใช้
ความแข็งแรงมากมายอะไร - พูดย่ออย่างก็คือ หญิงสาวอาจไม่ทันตั้งตัวนะ
ไม่มีร่องรอยของการต่อสู้ใดๆ”

“แล้วเวลาที่เสียชีวิตล่ะ”

“คาดการณ์ว่าระหว่างสี่ทุ่มถึงเที่ยงคืน”

“ระบุให้แคบกว่านี้ไม่ได้หรือ”

เฮย์ดีตอกส่ายหน้าพร้อมกับยิ้มหย่นเล็กน้อย

“ผมจะไม่เอาชื่อเสียงทางวิชาชีพของผมมาเสี่ยงหรอก ไม่ใช่ก่อนสี่ทุ่ม
และไม่เกินเที่ยงคืน”

“แล้วความนึกคิดของคุณเอนเอียงไปที่เวลาไหน”

“ก็แล้วแต่ มีไฟอยู่ในเตาผิง - ห้องนั้นอุ่น - ทั้งหมดจะชะลอการหดเกร็ง
และการแข็งตัวของศพ”

“คุณบอกอะไรเกี่ยวกับหล่อนได้อีกบ้าง”

“ก็ไม่มีอะไรมาก หล่อนอายุยังน้อย - ประมาณลิปเจ็ดหรือสิบแปดนะ
ผมว่า ยังเติบโตไม่ค่อยจะเต็มที่ในบางแง่มุม แต่มีพัฒนาการที่ดีในด้าน

กล้ำเนื้อ เป็นตัวอย่างที่ค่อนข้างจะสมบูรณ์ อ้อ หล่อนยังเป็นสาวบริสุทธิ์
แล้วนายแพทย์ก็พยักหน้าก่อนจะออกจากห้องไป

เมลเซตต์กล่าวกับสารวัตร

“แน่ใจจริง ๆ ใช่มั้ยว่าไม่มีใครเคยพบเห็นหล่อนที่กอสซิงตันมาก่อน”

“พวกคนรับใช้แน่ใจเช่นนั้น และไม่พอใจเกี่ยวกับเรื่องนี้เอาการอยู่
พวกเขาคงจะจำได้ถ้าเคยพบเห็นหล่อนแถว ๆ ละแวกบ้าน พวกเขาว่าจั้นนะ”

“ผมก็คาดว่าพวกเขาจะจำได้” เมลเซตต์กล่าว “คนแบบนั้นน่าจะ
สะดุดตามากในละแวกนี้ ดูอย่างแม่สาวคนนั้นของเบล็กลิ”

“น่าเสียดายที่ไม่ใช่หล่อน” สแล็กพูด “ไม่จั้นเราก็น่าจะสืบหน้าไปได้
สักหน่อย”

“ผมคิดว่าผู้หญิงคนนี้น่าจะมาจากลอนดอนเป็นแน่” หัวหน้าที่ตำรวจกล่าว
อย่างใช้ความคิด “ผมไม่เชื่อว่าจะมีเบาะแสใด ๆ ในห้องที่อีก เพราะฉะนั้น
น่าจะเข้าที่กว่าถ้าเราเรียกหน่วยสกอตแลนด์ยาร์ดเข้ามา มันเป็นคดีของ
พวกเขา ไม่ใช่ของเรา”

“แต่อะไรบางอย่างชักนำหล่อนมาที่นี่แน่ ๆ” สแล็กพูด เขาเสริมอย่าง
ไม่แน่ใจ “ผมคิดว่าผู้พันกับคุณนายบันทรี ต้องรู้อะไรบางอย่าง - แน่นอน
ผมรู้ว่าพวกเขาเป็นเพื่อนของท่าน -”

ผู้พันเมลเซตต์จ้องมองอีกฝ่ายด้วยสายตาเย็นชา ก่อนจะพูดอย่างไว้ตัว

“คุณแน่ใจได้เลยว่าผมจะพิจารณาความเป็นไปได้ทุกประการ ความเป็น
เป็นไปได้ ทุกประการเลย” เขากล่าวต่อว่า “คุณได้ตรวจสอบรายชื่อบุคคล
ที่มีรายงานว่าสูญหายแล้วใช่ไหม”

สแล็กพยักหน้า เขาหยิบกระดาษแผ่นหนึ่งที่พิมพ์ข้อความไว้ออกมา

“อยู่ที่นี่แล้วครับ คุณนายซอนเดอร์ส มีรายงานว่าหายตัวไปหนึ่งสัปดาห์
แล้ว ผมสี่เข็ม นัยน์ตาสีฟ้า อายุสามสิบหก ไม่ใช่เธอ - และอีกอย่าง ทุกคน
ยกเว้นสามีของเธอรู้ว่าเธอไปกับไอ้หนุ่มคนหนึ่งจากลิตส์ - เกี่ยวข้องกับการค้า
คุณนายบาร์นาร์ด - อายุหกสิบห้า พาเมลลา รีฟส์ อายุสิบหกปี หายตัว
จากบ้านเมื่อคืนนี้ ไปร่วมการชุมนุมเนตรนารี ผมสี่น้ำตาลเข็มถักเป็นเปีย
สูงห้าฟุตห้า -”

เมลเซตต์พูดอย่างหงุดหงิดว่า

“ไม่ต้องอ่านรายละเอียดตั้งเงาต่อแล้ว สแล็ก นี่ไม่ใช่เด็กนักเรียนหญิงเสียหน่อย ในความเห็นของผม—”

เขาหยุดพูดกะทันหันเมื่อโทรศัพท์ดัง “ฮัลโลล-ใช่ครับ-ใช่ สำนักงานตำรวจซัมเบนเนม-อะไรกัน เดียวนะ—”

เขานิ่งฟังและเขียนอย่างรวดเร็ว จากนั้นเขาพูดอีกครั้งโดยใช้น้ำเสียงใหม่

“รูบี คีน อายุสิบแปด อาชีพนักเต้นมืออาชีพ สูงห้าฟุตสี่นิ้ว รูปร่างสะอึดสะออง ผมสีบลอนด์อ่อน ตาสีฟ้า จมูกเขตรัน เชื่อว่าสวมชุดราตรีปักเลื่อมสีขาวย รองเท้าสานสีเงิน ถูกต้องไหม อะไรนะ ใช่ ไม่ต้องสงสัยเลย คิดว่าฉันนะ ผมจะส่งสแล็กไปเดี๋ยวนี้แหละ”

เขาวางสายและมองดูผู้ใต้บังคับบัญชาของเขาด้วยความตื่นเต้นที่เพิ่มขึ้น “ผมว่าเราได้เรื่องแล้วละ สายเมื่อสักครู่มาจากสำนักงานตำรวจเกล็นเชียร์” (เกล็นเชียร์คือเทศมณฑลที่อยู่ติดกัน) “มีรายงานว่าเด็กสาวหายตัวไปจากโรงแรมมาเจสติกในเดนเมาร์ท”

“เดนเมาร์ท” สารวัตรสแล็กพูด “นั่นละเข้าเค้ากว่า”

เดนเมาร์ทเป็นริสอร์ทริมน้ำขนาดใหญ่และทันสมัยบนชายฝั่งซึ่งอยู่ไม่กี่ไมล์

“ห่างจากที่นี่ราวๆ สิบแปดไมล์เท่านั้น” หัวหน้าตำรวจกล่าว “เด็กสาวคนนั้นเป็นผู้จัดหาชุดเต้นรำหรืออะไรสักอย่างที่มาเจสติก เมื่อคืนเธอไม่ได้มาทำงานตามกำหนดและฝ่ายบริหารก็โมโหมากกับเรื่องนี้ เข้าใจเธอก็ยังคงไม่ปรากฏตัว หญิงสาวอีกคนเป็นกังวลมากเรื่องเธอ หรือไม่กี่ใครคนอื่นเป็นกังวล ฟังดูคลุมเครืออยู่สักหน่อย คุณควรไปที่เดนเมาร์ทเดี๋ยวนี้เลย สแล็ก รายงานตัวต่อผู้กำกับฮาร์เปอร์ที่นั่นและร่วมมือกับเขาซะ”

กิจกรรมที่ต้องเคลื่อนไหวคือสิ่งที่สารวัตรสแล็กชื่นชอบเสมอ ทั้งการขับรถยนต์ออกไปอย่างเร่งรีบ การทำให้พวกคนที่กระตือรือร้นหรือจะเล่าโน่นนี่ให้เขาฟังต้องเสียงดังอย่างหยาบคาย การดัดบทการสนทนาด้วยข้ออ้างเรื่องความจำเป็นเร่งด่วน เหล่านี้คือสิ่งยึดเหนี่ยวในชีวิตของสแล็ก

ฉะนั้นเขาจึงมาถึงเดนเมาท์ในเวลาทีล้นอย่างเหลือเชื่อ เขาไปรายงานตัวที่กองบัญชาการตำรวจ ได้พูดคุยซักถามผู้จัดการโรงแรมที่ว่าวุ่นใจและหัวนวิตกครู่สั้นๆ และเมื่อผลจากฝ่ายหลังด้วยคำพูดบดลอบโยนที่กำกวมว่า “ต้องให้แน่ใจเสียก่อนว่า เป็นเด็กสาวคนนั้น เราถึงจะเริ่มแตกตื่นตกใจ” เขาก็ขับรถกลับไปยังมีชเบนแนมพร้อมกับญาติที่ใกล้ชิดที่สุดของรูบี คิน

เขาได้ต่อสายไปยังมีชเบนแนมเพื่อพูดคุยสั้นๆ ก่อนจะออกจากเดนเมาท์ ดังนั้นหัวหน้าตำรวจจึงเตรียมพร้อมสำหรับการมาถึงของเขาอยู่แล้ว แต่อาจจะไม่ได้เตรียมพร้อมสำหรับการแนะนำตัวแบบสั้นกระชับว่า “นี่โจซีครับท่าน”

ผู้พันเมลเซตต์จ้องมองผู้ใต้บังคับบัญชาอย่างเย็นชา เขารู้สึกว่าสแล็กเพี้ยนไปแล้ว

หญิงสาวที่เพิ่งก้าวลงจากรถเข้ามาช่วยกั้หน้าให้เขา

“นั่นคือชื่อที่ฉันใช้ประกอบอาชีพค่ะ” เธออธิบายพร้อมเผยฟันขาวซี่ใหญ่ๆ งามชวนดูแวบหนึ่ง “เรย์มอนด์กับโจซี คู่หูกับฉันเรียกพวกเราเองอย่างนั้น และแน่นอนว่าทั้งโรงแรมก็รู้จักฉันในนามโจซี ชื่อจริงของฉันคือโจเซฟิน เทอร์เนอร์ ค่ะ”

ผู้พันเมลเซตต์ปรับตัวเข้ากับสถานการณ์และเชิญคุณเทอร์เนอร์นั่งลง ขณะเดียวกันก็เหลือบมองเธออย่างรวดเร็วแบบมืออาชีพ

เธอเป็นหญิงสาวหน้าตาดีที่อาจจะมียุคก่อนไปทางสามสิบมากกว่ายี่สิบ รูปลักษณะน่ามองของเธอเกิดจากการเสริมแต่งอย่างชำนาญมากกว่าเครื่องหน้าที่แท้จริง เธอดูมีความสามารถและอารมณ์ดี มีสามัญสำนึกมากโข เธอไม่ใช่คนประเภทที่ใครจะบรรยายว่ามีเสน่ห์ แต่ถึงกระนั้นเธอก็ดึงดูดความสนใจของคนได้มากมาย เธอแต่งหน้าอย่างประณีตและสวมชุดสูทสั่งตัดสีเข้ม แม้ท่าทางเธอดูวิตกกังวลและไม่สบายใจ แต่เธอก็ไม่ได้เศร้าโศกเสียใจเป็นพิเศษ พันเอกลงความเห็นไว้ดังนี้

ขณะที่นั่งลง เธอก็เอ่ยปากว่า “มันฟังดูเลวร้ายเกินกว่าจะเป็นความจริง คุณคิดว่าเป็นรูบีจริง ๆ หรือคะ”

“ผมเกรงว่านั่นคือสิ่งที่เราต้องขอให้คุณบอก มันอาจจะไม่น่าดูนัก

สำหรับคุณนะ”

คุณเทอร์เนอร์พูดอย่างหัวงัน ๆ ว่า

“เธอ - เธอ - ดูแย่มากหรือคะ”

“คือ - ผมเกรงว่าคุณน่าจะตกใจพอตัวทีเดียว” เขายื่นกล่องบุหรี่ให้เธอ และเธอก็รับไปมวนหนึ่งด้วยความรู้สึกขอบคุณ

“คุณ - คุณอยากให้ฉันดูศพเธอเดี๋ยวนี้เลยหรือเปล่า”

“ผมว่ามันคงจะเป็นการดีที่สุดนะ คุณเทอร์เนอร์ คือว่า มันไม่มีประโยชน์อะไรที่จะเราซักถามคุณจนกว่าจะแน่ใจ สู้จัดการให้มันจบๆ ไปเลยจะดีที่สุด คุณว่าไงไหม”

“ก็ได้ค่ะ”

พวกเขาขับรถไปที่สถานเก็บศพ

เมื่อโจซีเดินออกมาหลังจากเข้าไปครู่สั้นๆ สีหน้าของเธอก็ดูไม่ค่อยจะดีนัก

“ใช้รูปจริงๆ” เธอพูดสั้นๆ “เด็กที่น่าสงสาร! ตายจริง ฉันรู้สึกเหมือนจะเป็นลม พอจะมี” - เธอมองไปรอบๆ ตาละห้อย - “ยิบข้างไหมคะ”
“ไม่มียิบ แต่มีบริ้นตืออยู่ และหลังจากตีมลงคอปไปอีกเล็ก ๆ คุณเทอร์เนอร์ก็สงบสติอารมณ์ได้ เธอพูดอย่างไม่ปิดบังว่า

“ทำเอาฉันไปไม่ถูกเลยคะ ที่มาเห็นอะไรแบบนี้ รูปนัยที่น่าสงสาร! พวกผู้ชายนี้เลวจริงๆ”

“คุณเชื่อว่าเป็นฝีมือผู้ชายหรือ”

โจซีตื้ออึ้งไปเล็กน้อย

“ไม่ใช่หรือคะ คือ ฉันหมายถึง - ปกติแล้วฉันคิดว่า -”

“มีผู้ชายคนไหนที่คุณกำลังนึกถึงเป็นพิเศษหรือเปล่า”

เธอสั่นศีรษะรัวเร็ว

“เปล่าค่ะ - ไม่มี ฉันนึกไม่ออกเลยสักนิด แน่ละว่ารูปก็คงจะไม่เปิดเผยให้ฉันรู้หรอกถ้า -”

“ถ้าอะไร”

โจซีลังเล

“ก็ - ถ้าเธอกำลัง - ไปไหนมาไหนกับใครก็ตาม”

เมลเซตต์เหลือบมองเธอด้วยแววตาคมกริบ เขาไม่พูดอะไรอีก จนกระทั่งกลับมายังห้องทำงาน จากนั้นเขาก็เริ่มพูดว่า

“ทีนี้ละ คุณเทอร์เนอร์ ผมต้องการข้อมูลทั้งหมดที่คุณจะให้ผมได้”

“ได้เลยคะ จะให้ฉันเริ่มตรงไหนดี”

“ผมอยากได้ชื่อนามสกุลและที่อยู่ของเด็กสาวคนนั้น ความสัมพันธ์ของหล่อนกับคุณ และทุกสิ่งที่คุณรู้เกี่ยวกับหล่อน”

โจเซฟิน เทอร์เนอร์ พยักหน้า ความคิดเห็นของเมลเซตต์ที่ว่าเธอไม่ได้รู้สึกเศร้าโศกเสียใจเป็นพิเศษได้รับการยืนยัน เธอตกใจและเป็นกังวล แต่ไม่มีอะไรมากไปกว่านั้น เธอพูดอย่างเต็มอกเต็มใจพอสมควร

“เธอชื่อรูบี คิน - เป็นชื่อที่ใช้ประกอบอาชีพนะคะ ชื่อจริงของเธอคือ โรซี เลกก์ แม่ของเธอเป็นลูกพี่ลูกน้องของแม่ฉัน ฉันรู้จักเธอมาทั้งชีวิต แต่ก็ไม่ได้รู้จักดีเป็นพิเศษ ถ้าคุณรู้ว่าฉันหมายถึงอะไร ฉันมีลูกพี่ลูกน้องตั้งมากมาย - บางคนทำธุรกิจ บางคนเป็นนักแสดง รูบิน่าจะกำลังฝึกเป็นนักเต้น เมื่อปีที่แล้วเธอได้งานชั่วคราวดี ๆ หลายงาน เป็นพวกละครใบ้ และอะไรทำนองนั้น ไม่ได้มีระดับมากนักหรอก แต่ก็เป็นคนละครท้องถิ่นดี ๆ นะคะ จากนั้นเธอก็ได้รับการว่าจ้างให้เป็นหนึ่งในคู่เต้นรำที่ *ปาแลเดอติงส์* ในบริกซ์เวลล์ - ลอนดอนตอนใต้ มันเป็นสถานที่ที่มีหน้ามีตาเป็นที่ยอมรับนับถือ และพวกเขาทั้งคู่แลสาว ๆ เป็นอย่างดี แต่คำตอบแทนไม่ได้มากมายอะไร” เธอเว้นจังหวะ

ผู้พันเมลเซตต์พยักหน้า

“ทีนี้ก็ถึงตอนที่ฉันเข้ามามีบทบาท ฉันทำงานเป็นคนบริการจัดหาคู่เต้นรำและพาไปบริดจ์ที่โรงแรมมาเจสติคในเดนเมาท์มาสามปีแล้ว เป็นงานที่ดี รายได้งามและน่าทำ เราดูแลผู้คนเมื่อพวกเขามาถึง - แนนอนว่าต้องประเมินค่าที่พวกเขาด้วย - บางคนไม่ชอบให้ใครมาสูงลิง บางคนเหงาและอยากเข้าไปมีส่วนร่วมกับกิจกรรมใหม่ๆ เราพยายามรวบรวมคนที่เหมาะสมเข้าด้วยกันเพื่อเล่นไพ่บริดจ์และอะไรทำนองนั้น รวมถึงจัดการให้พวกคนหนุ่มคนสาวเต้นรำกัน เป็นงานที่ต้องอาศัยชั้นเชิงและประสบการณ์

พอสมควรค่ะ”

เมลเซตต์พยักหน้าอีก เขาคิดว่าหญิงสาวคนนี้จะทำงานเก่ง เธอมีท่าทางร่าเริง เป็นมิตร และฉลาดโดยไม่ต้องใช้สติปัญญาเลยสักนิด

“นอกจากนี้” โจซีพูดต่อ “ฉันเดินโซ่วสองสามรอบทุกคืนกับเรย์มอนด์ค่ะ เรย์มอนด์ สตาร์ - เขาเป็นนักเทนนิสและนักเต้านมมืออาชีพที่นับถือถือว่าวันหนึ่งในช่วงฤดูร้อนนี้ ฉันลื่นล้มบนโซดาคินขณะอาบน้ำจนข้อเท้าเจ็บเอากากร”

เมลเซตต์สังเกตเห็นแล้วว่าเธอเดินกะเผลกเล็กน้อย

“แน่นอนว่านั่นทำให้ฉันต้องหยุดเดินไปสักพัก และมันก็ค่อนข้างน่าอึดอัด ฉันไม่อยากให้ทางโรงแรมเอาคนอื่นมาแทนที่ฉัน นั่นเป็นเรื่องที่ลุ่มเสี่ยงเสมอ” - ครูหนึ่งนั้นหันตาลีฟ้าอารมณ์ดีของเธอดูแข็งแกร่งขึ้นมาก เธอเป็นสตรีเพศที่ต่อสู้เพื่อดำรงชีพ - “พวกเขาอาจทำให้แผนต่างๆ ของเราพังนะค่ะ ฉันเลยนึกถึงรูบี้ขึ้นมา และเสนอต่อผู้จัดการว่าน่าจะดึงตัวเธอมา ฉันจะทำหน้าที่บริการจัดหาคู่เต้นรำและไฟบริดจ์และอื่นๆ ส่วนรูบี้รับหน้าที่เต้นอย่างเดียว สงวนไว้ให้คนในครอบครัวนะค่ะ ถ้าคุณเข้าใจว่าฉันหมายถึงอะไร”

เมลเซตต์บอกว่าเขาเข้าใจ

“พวกเขาตกลง ฉันก็เลยโทรเลขถึงรูบี้แล้วเธอก็เดินทางมา นี่ถือเป็นโอกาสดีสำหรับเธอนะค่ะ มีระดับกว้างงานใดๆ ที่เธอเคยทำมาก่อนมากเลยละ เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อประมาณหนึ่งเดือนก่อน”

ผู้พันเมลเซตต์พูดว่า

“ผมเข้าใจ และเธอก็ประสบความสำเร็จใช่ไหม”

“อ้อ ใช่ค่ะ” โจซีพูดอย่างไม่ใส่ใจ “เธอได้รับการตอบรับที่ดีทีเดียว ถึงจะเต้นไม่เก่งเท่าฉัน แต่เรย์มอนด์ฉลาดและช่วยเธอไปได้ตลอดรอดฝั่ง และเธอก็ดูดีมากนะค่ะ - หุ่นผมมเพรียว สวยน่ามองและดูเด็ก แต่งหน้าจัดไปนิด - ฉันบ่นเธอเรื่องนี้เสมอ แต่คุณก็รู้ว่าพวกเด็กสาวเป็นยังไง เธออายุแค่สิบแปด และในวัยนั้นพวกเธอจะแต่งหน้าแต่งตามากเกินไปอยู่เสมอ ซึ่งไม่เหมาะกับสถานที่มีระดับอย่างโรงแรมมาเจลติกเลย ฉันตำหนิเธอเรื่องนี้

และขอให้เธอเพล่าๆ มือตลอด”

เมลเซตต์ถาม “ผู้คนชอบเธอไหม”

“อ้อ ชอบนะคะ จะว่าไปรูบิก็ไม่ค่อยจะมีไหวพริบโต้ตอบเท่าไร เธอที่มไปนิด เลยเป็นที่นิยมชมชอบในหมู่พวกผู้ชายสูงวัยกว่ามากกว่าหนุ่มๆ”

“เธอมีเพื่อนคนพิเศษบ้างไหม”

หญิงสาวมองสบตาเขาด้วยความเข้าใจอย่างถ่องแท้

“ไม่ใช่ในแบบที่คุณตั้งใจจะพูดหรอกค่ะ หรืออย่างน้อยเท่าที่ฉันรู้จักก็ไม่มี แต่จะว่าไปเธอก็ไม่ยอมบอกฉันหรอก”

เมลเซตต์นึกสงสัยเพียงครู่เดียวว่าทำไมถึงไม่บอกล่ะ – โจชินั้นไม่ได้ดูเป็นคนที่เคร่งครัดเรื่องระเบียบวินัยอะไร แต่เขาพูดเพียงว่า “ที่นี่ช่วยบรรยายเหตุการณ์ครั้งสุดท้ายที่พบกับลูกพี่ลูกน้องของคุณหน่อยครับ”

“เมื่อคืนค่ะ เธอกับเรย์มอนด์ต้องเต้นโชว์สองครั้ง – ครั้งหนึ่งตอนสี่ทุ่มครึ่งและอีกครั้งตอนเที่ยงคืน พวกเขาเต้นโชว์ครั้งแรกเสร็จ หลังจากนั้นฉันสังเกตเห็นรูบิเต้นรำกับชายหนุ่มคนหนึ่งที่พักอยู่ในโรงแรม ฉันกำลังเล่นไพ่บริดจ์กับบางคนในลานจ์ มีแผงกระจกกั้นระหว่างลานจ์กับห้องบอลรูม นั่นคือครั้งสุดท้ายที่ฉันเห็นเธอ หลังเที่ยงคืนพอดีเรย์มอนด์ก็เดินมาหาในสภาพแตกตื่นลนลาน ถามว่ารูบิอยู่ไหน เธอยังไม่โผล่มาและถึงเวลาเริ่มแสดงแล้ว ฉันหงุดหงิดมาก ขอบอกเลย! นั่นเป็นเรื่องเง่เง่าแบบที่พวกเด็กสาวชอบทำ ซึ่งฝ่ายบริหารจะโมโหมาก แล้วพวกเธอก็จะโดนไล่ออก! ฉันขึ้นไปในห้องของเธอพร้อมกับเขา แต่เธอไม่อยู่ที่นั่น ฉันสังเกตเห็นว่าเธอได้เปลี่ยนเสื้อผ้า มีชุดกระโปรงที่เธอใส่เต้นรำ – ประเภทกระโปรงบานฟูฟ่องสีชมพู – วางพาดอยู่บนเก้าอี้ ซึ่งปกติแล้วเธอจะสวมชุดเดิมนอกเสียจากว่ามันเป็นคืนเต้นรำพิเศษ – ทุกวันพุธนะคะ

“ฉันไม่รู้ว่าคุณหายไปไหน เราให้วงดนตรีบรรเลงเพลงจังหวะฟ็อกซ์ทรอต¹ อีกเพลงหนึ่ง – แต่รูบิก็ยังไม่มา ฉันเลยบอกเรย์มอนด์ว่าฉันจะเต้นโชว์กับเขาเอง เราเลือกการเต้นที่เอื้อกับข้อเท้าของฉันและทำให้

¹การเต้นรำแบบบอลรูม โดยเหยาะย่างสี่จังหวะ

สิ้นเข้าไป - แต่ข้อเท้าของฉันก็ยังเจ็บมากอยู่ดี เช้านี้บวมเป่งเลย กระนั้น
รูบียาก็ยังไม่โผล่มา เรา นั่งแกว่รอเธอจนถึงบ่ายสองโมง ฉันโกรธเธอมาก”

เสียงของเธอสั้นเล็กน้อย เมลเซตต์สัมผัสได้ถึงความโกรธที่แท้จริง
ในนั้น เขานึกสงสัยอยู่เพียงชั่วครู่ ปฏิกริยาของเธอดูรุนแรงกว่าเหตุเล็กน้อย
และเขาก็รู้สึกว่าเขาใจเกินง้ออะไรบางอย่างไว้ จึงพูดว่า

“แล้วเมื่อเช้านี้ พอเห็นว่ารูบีย่ ดิน ยังไม่กลับมาและเตียงของเธอ
ยังเรียบกริบ คุณก็ไปแจ้งตำรวจหรือ”

เขารู้จากที่สแล็กโทร.มาบอกสั้น ๆ จากเดนเมาท์ว่าเรื่องไม่ได้เป็นเช่นนั้น
แต่เขาอยากได้ยินสิ่งที่โจเซฟิน เทอร์เนอร์ จะพูด

เธอไม่ลังเลเลยเมื่อบอกว่า “เปล่าค่ะ ฉันไม่ได้แจ้ง”

“ทำไมล่ะ คุณเทอร์เนอร์”

เธอมองสบตาเขาอย่างตรงไปตรงมาและพูดว่า

“คุณก็คงไม่ทำแน่ - ถ้าคุณเป็นฉัน!”

“คุณคิดว่ามันหรือ”

โจเซ็กกล่าวว่า

“ฉันต้องคำนึงถึงหน้าที่การงานของตัวเองด้วย สิ่งหนึ่งที่ทางโรงแรม
ไม่ต้องการคือเรื่องอื้อฉาว - โดยเฉพาะอะไรก็ตามที่ชักนำพวกตำรวจเข้ามา
ฉันคิดว่าไม่น่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับรูบีย่ ไม่เลยสักนิด! ฉันคิดว่าเธอคงทำให้
ตัวเองขายหน้าเพราะชายหนุ่มคนหนึ่ง นึกว่าเธอจะโผล่หน้ามาแน่ ๆ - และก็
ตั้งใจว่าจะเทศนาเธอยกใหญ่เมื่อเธอมาถึง! พวกเด็กสาวอายุสิบแปดนี่ช่าง
โง่งเง่าเหลือทน”

เมลเซตต์แสร้งทำเป็นขำเลียงดูบันทึกของเขา

“อ้อ จริงสิ ผมเข้าใจแล้วว่าคุณเจฟเฟอร์สันเป็นคนไปแจ้งตำรวจนี้เอง
เขาคือแขกคนหนึ่งที่พักอยู่ที่โรงแรมนี้ใช่ไหมครับ”

โจเซฟิน เทอร์เนอร์ ตอบหัวน ๆ ว่า

“ใช่”

ผู้พันเมลเซตต์ถาม

“อะไรทำให้คุณเจฟเฟอร์สันทำแบบนี้”

โจชีกำลังลุ่มหลงขบปลายแขนเสื้อแจ็กเก็ต อากัปกริยาของเธอแฝงความ
อึดอัดใจอยู่ ผู้พันเมลเซตต์รู้สึกอีกครั้งว่าเธอกำลังเก็บบางสิ่งบางอย่างไว้
แล้วเธอก็เอ่ยขึ้นด้วยท่าทางออกจะบึ้งตึงว่า

“เขาเป็นผู้ทพพลภาพอะ เขา-เขาหงุดหงิดง่ายพอตัว เพราะเป็น
คนทพพลภาพนะค่ะ”

เมลเซตต์ขยับไปเรื่องอื่นต่อจากนั้น เขาถามว่า

“ชายหนุ่มที่คุณเห็นลูกพี่ลูกน้องของคุณเดินร่ำด้วยในครั้งสุดท้าย
คือใคร”

“เขาชื่อบาร์ตเล็ตต์ อยู่ที่นั่นประมาณสิบวัน”

“พวกเขาสนิทกันมากไหม”

“ไม่ได้สนิทเป็นพิเศษนะค่ะ แต่ก็ใช่ว่าฉันจะรู้”

น้ำเสียงของเธอเจือความโกรธแปลกๆ อีกแล้ว

“เขาบอกว่ายังไง”

“ก็บอกว่าหลังจากเดินร่ำกันเสร็จ ระบุขึ้นข้างบนเพื่อไปเข้าห้องน้ำ”

“นั่นคือตอนที่เธอเปลี่ยนชุดใช่ไหม”

“ฉันเดาว่างั้นค่ะ”

“และนั่นคือเรื่องสุดท้ายที่คุณรู้สินะ หลังจากนั้นเธอก็-”

“หายไปเลย” โจชีก้าว “ถูกแล้วค่ะ”

“คุณคือนักจี้ใครในเซนต์แมรีมีดบ้างหรือเปล่า หรือในละแวกนั้นะ”

“ฉันไม่ทราบค่ะ เธออาจจะรู้จัก คือว่ามีชายหนุ่มจำนวนมากทีเดียว
เข้ามาในเดนเมิร์ท มายังโรงแรมมาเจตติกจากทุกหัวระแหง ฉันไม่มีทางรู้ว่า
พวกเขาอาศัยอยู่ที่ไหน เว้นเสียแต่พวกเขาจะเอ่ยปากบอก”

“คุณเคยได้ยินลูกพี่ลูกน้องของคุณเอ่ยถึงกอสซิงตันบ้างไหม”

“กอสซิงตันหรือคะ” โจชิดูงงงวยอย่างเห็นได้ชัด

“คฤหาสน์กอสซิงตันนะ”

เธอสั่นศีรษะ

“ไม่เคยได้ยินชื่อนี้มาก่อน” น้ำเสียงของเธอฟังดูเชื่อมั่น และมีความ
อยากรู้อยากเห็นแฝงอยู่ในนั้นด้วย

“คุณหาสน์กอสซิงตัน” ผู้พันเมลเซตต์อธิบาย “คือที่ที่พบศพของเธอ”
“คุณหาสน์กอสซิงตันนะหรือคะ” เธอจ้องเขม็ง “แปลกประหลาดอะไร
อย่างนี้!”

เมลเซตต์คิดในใจว่า ‘คำว่าแปลกประหลาดนะใช่เลย!’ แต่เขาพูด
ออกมาว่า

“คุณรู้จักผู้พันบันทรหรือคุณนายบันทรไหมครับ”

โจซีสันคิระชะอีกครั้ง

“หรือคุณเบซิล เบล็ก”

เธอนิ้วหน้าเล็กน้อย

“ฉันคิดว่าฉันเคยได้ยินชื่อนั้นนะ ใช่ ฉันมั่นใจว่าเคยได้ยิน - แต่
จำอะไรเกี่ยวกับเขาไม่ได้เลย”

สารวัตรสแล็กผู้เอาการเอางานเลื่อนหน้ากระดาษที่ฉีกออกจาก
สมุดบันทึกของตนไปให้ผู้บังคับบัญชา บนนั้นมีข้อความเขียนด้วยดินสอว่า

‘พ.อ.บันทรมารับประทานอาหารที่มาเจสติกเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว’

เมลเซตต์เงยหน้าขึ้นสบตากับสารวัตร หัวหน้าตำรวจหน้าแดงก่ำ
สแล็กเป็นเจ้าของหน้าที่ขยันขันแข็งและกระตือรือร้น เมลเซตต์ซึ่งนำหน้าเขา
มากพอดู แต่ก็ไม่อาจเพิกเฉยต่อคำท้าทายได้ สารวัตรกล่าวหาเขาเป็นนัยๆ ว่า
เขาเข้าข้างคนระดับเดียวกัน - ว่าเขาปกป้อง “เพื่อนนักเรียนเก่า”

เขาหันไปหาโจซี

“คุณเทอร์เนอร์ ถ้าไม่รังเกียจ ผมอยากให้คุณไปคุณหาสน์กอสซิงตัน
กับผมหน่อยครับ”

เมลเซตต์มองสบตาสแล็กอย่างเยิ่นชา ทำหาย แทบจะไม่นำพากับ
เสียงพิมพ์แสดงความยินยอมของโจซี